

Стаза Православља

THE PATH OF ORTHODOXY

THE OFFICIAL PUBLICATION OF THE SERBIAN ORTHODOX CHURCH IN THE UNITED STATES OF AMERICA AND CANADA

VOLUME 41

JUNE 2007

No. 6

COMMUNIQUÉ

FROM THE REGULAR HOLY ASSEMBLY OF BISHOPS OF THE SERBIAN ORTHODOX CHURCH HELD IN BELGRADE MAY 14-25, 2007

The regular Assembly of the Bishops of the Serbian Orthodox Church was held from May 14 through May 25 at the Patriarchate in Belgrade, under the presidency of His Holiness Serbian Patriarch Pavle. All the hierarchs of the Serbian Orthodox Church participated in the work of the Assembly.

Particular joy came to the Assembly with the renewal of liturgical unity between the Moscow Patriarchate and the Russian Church Outside of Russia, realized on the feast of the Ascension of our Lord in Christ the Savior Cathedral in Moscow, after nearly ninety years of separation. During that entire time it was only the Serbian Orthodox Church out of all the local Orthodox Churches that did not sever liturgical communion with the Russian hierarchs in diaspora throughout the world after the Bolshevik Revolution, and thereby contributed to this event, which is significant not only for the unity of the Russian Orthodox Church and people but for all of Orthodoxy.

His Beatitude Archbishop of Ohrid and Metropolitan of Skoplje Jovan took part in the work of the Assembly, together with the hierarchs of the autonomous Archdiocese of Ohrid. The release from prison and freeing of Archbishop Jovan gave hope to the Hierarchical Assembly as an end to the

The Assembly tasked the Committee for research of liturgical questions to continue the work already begun, and to submit the results of their work to the Holy Hierarchical Assembly for a final decision, consulting the practices and spiritual experiences of the other local Orthodox Churches, bearing in mind the spiritual state of our people and the readiness of the priesthood to bring this into practice. In the meantime, until the results of the Committee are accepted, the established, time honored order of our Church is to be kept in all the dioceses of the Serbian Orthodox Church in view of serving the Divine Liturgy and other services.

violence and the improving of the conditions for the life and work of the canonical Church in the Republic of Macedonia, and as creating the preconditions for establishing a healthy dialogue with the hierarchs there who still find themselves in a schism with the Orthodox Church.

Among the various current questions, the Assembly dedicated special attention this year to the liturgical and worship life of the Church, with the goal of preserving its time honored tradition of prayer and its living witness to the contemporary world.

In confirming the joint Ustav (Constitution) for our dioceses in North and South America, and in dedicating particular concern for our Church in Australia, the Assembly thereby encourages the ultimate overcoming of the obstacles to attaining administrative unity in our Church on these two continents, which was violated by the past schism.

The Holy Hierarchical Assembly praises the joint work of Their Graces, Bishop for America and Canada of the New Gracanica Metropolitanate Longin and Bishop

continued on p.4

The Troparion to Saint Lazar, the Great Martyr and Tsar of Serbia,

June 28/15

Since thou didst yearn for the beauty of God's glory, thou didst please Him on earth; and thou didst cultivate and multiply the talent that was entrusted to thee, having struggled in this effort even to the point of shedding thine own blood; as a result, for thine agonies thou didst also receive a reward from Christ our God; pray to Him, O Lazar, so that we who sing to thee may be saved.

Two distinguished Serbs awarded the Ellis Island Medal of Honor

The National Ethnic Coalition Organization (NECO, established in 1984, promotes and gives special recognition to various ethnic groups, honoring them with special acknowledgment for their uniqueness in their contribution to the great and diverse mosaic of the United States of America.

The Ellis Island Medal of Honor was officially approved and recognized by the United States Senate and the House of Representatives and is ranked among the highest national awards in America. The names of all those awarded are inscribed in the Congressional Record, as recognition of this significant contribution to America and the world.

Those who have received this award of Serbian background in the past are Alex Machaskee, Thomas Stankovic, and Vlade Divac. This year they were joined in receiving this honor by two more Serbian-Americans: Mira Zivkovic and Obren Brian Gerich.

Over a thousand individuals are recommended for the medal from approximately 300 ethnic groups. Over one hundred were awarded this year, of which two were Serbs.

Mrs. Mira Zivkovic, a leader in multicultural marketing, president of Global Marketing and founder of the Coalition of Slavic Heritage, is a member of the St. Sava Cathedral in New York. Mr. Obren Brian Gerich, Senior Vice President Public Storage, Inc, is a respected philanthropist and member of the St. Stevan Cathedral in Alhambra, California, and very active in both the Serbian Orthodox Church on all levels and

Mira Zivkovich and Brian Gerich after being awarded the Ellis Island Medal of Honor in New York on May 12. This high award is given to select individuals of various ethnic backgrounds who have made outstanding contributions to the United States and their ethnic community.

in Orthodox Christian causes throughout America. Both are well known in their respected communities, successful Serbs in their careers and tireless workers in helping the Serbian community better represent itself in America.

The Ellis Island ceremony began with an elegant and festive cocktail reception at New York's Metropolitan Club, where all Medalists met one another. On May 12, the medal recipients were ferried to Ellis Island for the day-long award

continued on p. 5

THE PATH OF ORTHODOXY

The Official Publication of the Serbian Orthodox Church
in the United States of America and Canada

EDITORIAL STAFF

English Section Editors
V. Rev. Rade Merick, Senior Editor
530 North Fourth Street
Steubenville, OH 43952
Fax: 740-282-0313
email: radmerk@comcast.net

Serbian Editor
V. Rev. Nedeljko Lunich
300 Stryker Ave
Joliet, IL 60437
Fax: 815-741-1883
email: nedlunich300@comcast.net

Protonamesnik. Milovan Katanic
65 South Keel Ridge Road
Hermitage, PA 16148
Phone: 724-342-1198
email: frmilovan@stgeorgehermitage.org

Technical Editor
Vesna R. Meinert
Phone: 304-842-2927
Fax: 304-842-9302
email: vgtm@earthlink.net

V. Rev. Bratislav Krsic
2100 Continental Drive
Butte, MT 59701
Phone: 406-723-7889
email: FrBratso@aol.com

Business and Circulation Address
The Path of Orthodoxy
P. O. Box 883
Bridgeport, WV 26330

The Path of Orthodoxy is a monthly publication with a double issue printed for the months of July and August. Subscriptions are \$12.50 per year for U.S. residents and \$15.00 per year (U.S. funds only) for Canadian subscribers.

Letters to the editor are welcomed and encouraged. All letters and manuscripts submitted for publication must be signed and contain the author's name and address. Please send materials through email or MS Word format.

EDITORIAL

Making the most of our Time

Viewed from an Orthodox perspective, salvation is a process, a path. In attempting to explain this path of salvation, Bishop Kallistos (Ware) in his concise book *How Are we Saved?* quotes the reformer Martin Luther who had once said, "This life is not godliness but the process of becoming godly, not health but getting well, not being but becoming." This path implies that we are called to mature in our faith - to improve. Unlike the Protestant, more contemporary understanding of salvation, a mere confession that 'Jesus is my personal Savior' is not adequate.

There are those who have been lightly dubbed the "C&E" (Christmas and Easter) Christians, which would imply that even though they don't regularly go to Church, they still recognize something "special" about those days. In a sense, they are as much on the path of salvation as anyone else, to the extent that they strive to improve; that they grow in their faith, not attending services once or twice a year but more regularly and, ultimately, every Sunday. Without a constant effort to improve, however, this path to salvation becomes a path to perdition. As an ancient proverb implies, unless we change our direction we're bound to end up where we're headed.

In that same vein we can say that some -if not the majority- of our faithful, whether regular or sporadic church goers, tend to divide the church fasting seasons. Hence the largest number of communicants can be found during the two better observed fasting seasons: Christmas and Pascha (Advent and Great Lent) while the remaining two seem to be viewed as insignificant, for a lack of a better term. Is one truly more important than the other? If so, which is the least important of the fasts; the one we don't really need to observe? While we're at it, which of the Sundays are the least important, that is, the ones when we don't really need to go to church?

We are encouraged, however, to come to church every Sunday not because every Sunday is important, but because every day is important and should be used to glorify God. We are called, therefore, not to pray every Sunday, but as St. Paul the Apostle says, to "pray without ceasing" (1 Thess. 5:17). Our pursuit in attending church every Sunday should have this as its goal. In fact, it should be noted that in the cycle of services in the Orthodox Church, the services outside of the regular Sunday services are of great importance. Oftentimes we're even reminded that we aren't to become Sunday-only Christians. Instead, in our pursuit to attend more services we should strive to attend the Vespers services, served Saturday evenings in most parishes. So much theology, poetically inscribed in the hymns of our holy church, can be discovered in those hymns heard at Vespers and Matins. Everything is there for us to discover. In the end, it's a call to vigilance, to be ready at all times for we know not the "day nor the hour when the Son of man cometh" (Matt. 25:13). This is why in our Orthodox Churches, for instance, we stand facing east, the direction from which our Lord will appear; we stand focused, ready, and vigilant.

With this in mind, instead of criticizing the length of this year's Apostles' Fast which is (due to an early Pascha) admittedly a bit long, we should instead push ourselves to use it; to fast, to take confession and approach the holy Chalice with "fear and trembling" but also with an unwavering faith that is always waiting and alert, centering our lives on the Lord and Master of our lives.

Rev. Milovan Katanic

Cantors' Workshop News

WORKSHOP OFFERED IN LANSING, IL JUNE 22-23

After two successful workshops in Jackson, CA, and another in Aliquippa, PA, Fr. Milos Vesin will offer a cantors' workshop in his home parish, St. Archangel Michael, Lansing, IL, on Friday June 22 and Saturday June 23, 2007.

During the two full days of the workshop, Fr. Vesin will speak on the theoretical, aesthetic, and symbolic aspects of church music, including the structure of the service. The singing sessions will focus on learning one of the eight tones.

Organized by the Central Church Liturgical Music Committee, these workshops are open to all who have an interest in liturgical music, Orthodox worship, and Serbian chant.

For more information, contact Fr. Milos (708-418-3788) or Nancy Colakovic (708-474-8417).

Fr. Milos Vesin with his students at last year's Cantor's Workshop in Jackson, Ca.

THIRD ANNUAL CANTORS' WORKSHOP IN JACKSON, CA October 19 and 20,

Instructor: Fr. Milos Vesin Topic: Octoechos, Tones 5-8

Contact Popadija Betsy Tumbas for further information

E-mail: betsy@mindspring.com

Telephone: 209-245-3142

St. Sava Monastery in Libertyville celebrates Slava

His Eminence Metropolitan Christopher officiates at the Blessing of the Kolach at the Monastery's Slava, the Burning of the Relics of St. Sava, May 10th.

The St. Sava Monastery in Libertyville, Illinois celebrated its Slava, the Burning of the Relics of St. Sava, on May 10, 2007.

His Eminence Metropolitan Christopher officiated at the Hierarchical Divine Liturgy, assisted by V. Rev. Stavrophor Milan Savic, the dean of the Milwaukee Deanery, V. Rev. Stavrophor Nedeljko Lunich, the dean of the Chicago Deanery, V. Rev. Milorad Loncar, parish priest of the New Gracianica Monastery parish, Rev. Radovan Jakovljevic, director of Christian Education, Rev. Vladimir Vranic, of St. Basil of Ostrog parish in Lake Forest, Protodeacon Stanimir Spasovic, Secretary for the Metropolitanate and Deacon Damjan Bozic, deacon at the Cathedral church in Chicago. Also in attendance were V. Rev. Stavrophor Dragan Veleusic, V. Rev. Djuro Krosnjar, V. Rev. Marko Pantic and Hieromonk Serafim. The theological students sang the responses at the liturgy.

The ritual of the Slava Kolach was performed after the liturgy, followed by the luncheon.

Special thanks should be given to the students who, to the spiritual enjoyment of all, were present in full attendance at the holy services. Truly, these young boys, full of energy, spiritual strength, are prepared to take upon themselves the heavy burden of the priestly service and honorably and God-pleasingly serve the holy Church and our Serbian people. It is a joy to be in this holy place during the services for this is our inheritance on this continent, our spiritual and national center, which was consecrated and visited by many of our Serbian people. This is the headquarters of our first hierarch on this continent, who keeps vigil on this holy site and uplifts prayers to the Lord for the salvation of our people. It is also here that for already twenty one years our school for our future priests, the seminarians, is located.

Holy Serbian first-enthroned and apostle, St. Sava, pray to Christ our God to save our souls.

V. Rev. Stavrophor Nedeljko Lunich

4TH ANNUAL DIOCESAN DAYS AT SHADELAND

AUGUST 4 & 5, 2007

THEME:

SHARING CHRIST'S LIFE: CONFESSION AND COMMUNION

MORE DETAILS WILL FOLLOW IN THE NEXT ISSUE OF THE PATH

The Kosovo Covenant and Serbs in the 21st Century

A ny serious researcher on the notion of Kosovo, or better yet, the Kosovo Covenant and the Serbian people, knows that it is not important how many Serbian or Turkish soldiers were at the Battle of Kosovo, or even who, if anyone, was the victor on that dreadful and great day. In any case, this is not to disregard the truth, nor to reduce the desire of it being known. On the contrary, we consider it more important to find the answer to the question WHY the Battle of Kosovo came about, and from it the Kosovo Covenant, than HOW the battle was carried out. Researching the precise and clear answers to the question WHY will bring us to a precise and clear understanding of the Kosovo Covenant in the historical conscience of the Serbian people.

CHOICE

What is the foundation of the Kosovo conscience, which for us Serbs is identified and indeed is confirmed as the highest conscience which a Christian people can have – the liturgical conscience? The foundation of that kind of conscience is Choice!

Choice is the basis of man's freedom. Choice is man's God-given right to reason, to decide what is good and what is evil. Choice is our humanity, that which sets us apart from and elevates us above the beasts – but, if wrongly used, it degrades us below the beasts. Choice is our treasure and our hazard. Man as a person decides a hundred times a day. Frequently he is not conscious of the fact that he is choosing, and at such times his choice, that greatest mystery of man's life, becomes a mere habit and careless. Each day man decides whether he will be slothful or diligent, honest or a thief, whether he will help someone or only pay attention to his own work, whether he will examine his own actions or chose the easier path by seeking fault in his neighbor...

Therefore, there are many choices; they are, as political analysts tend to say, reduced to the individual, the person, in the community during peaceful times, while in times of war the choice continues to depend on the person in the community, even though the community, during those times, is emphasized so much that it might seem that the individual is diminished. In Christian nations the person is never disregarded, or in confrontation with the community; on the contrary, the one depends on the other. In contrast, in post-Renaissance Western Europe, stemming in part from the mid-eleventh century and the Great Schism, the person and the community ceases to exist, to be replaced by the individual, on the one hand, and the collective on the other. [Unlike the person and the community], the individual and the collective are in constant battle with each other.

THE COMMUNITY OR THE COLLECTIVE

How did the community diminish and the collective appear? If we recall, the Christian or the Orthodox community is a covenantal community of the whole person whose center - or whose head - is Christ. In order for a community to survive in the course of history it has to be alive. The basic element of life of a community is dialogue: the dialogue of the faithful at the Divine Liturgy, the dialogue of the faithful at the church-laity councils, the dialogue of the faithful in parish communities, the dialogue of spouses in the Holy Mystery of Marriage. But at the pinnacle of the Orthodox path of dialogue stands the God-man Jesus Christ.

On the other hand, the collective appears when God is replaced by man, when we bring Him "down to" earth, when the freedom of choice is reduced to blind obedience to one ordinary man, no matter what title he be given. When human freedom is thus restrained it destroys the person, who is left with nothing other than to melt into such a collective, or to fight for some glimmer of freedom, both of which are far from being personal and whole-minded.

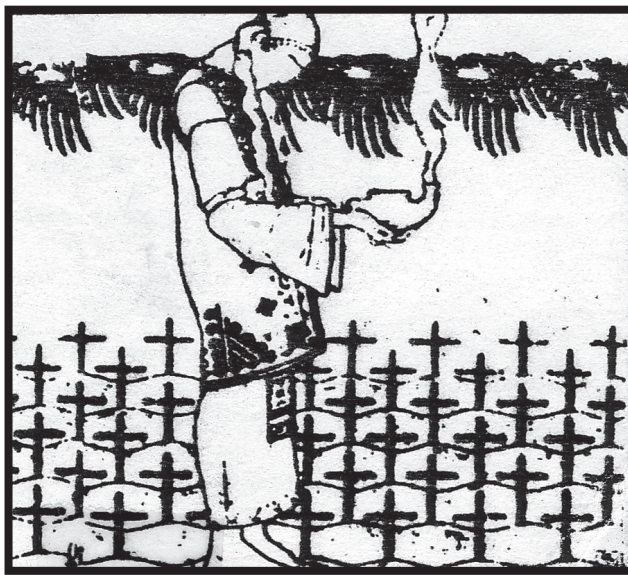
THE ILIAD AND SERBIAN POETRY ON KOSOVO

A great number of researchers of Serbian literature have attempted to take the poems written about the battle of Kosovo and create their own version of the Kosovo Iliad. We shall not speak here of the results of such research, but it would be interesting to compare our Kosovo Iliad with Homer's poem.

Unlike the Iliad in which the central theme is the Trojan war, with its descriptions of the battles, the heroes, the combat (filled with sweat and blood, courage and wrath), the Serbian folk poems which are either directly or indirectly tied with the battle of Kosovo do not have as their central theme the battle. In the medieval epic poems nowhere is the central theme the battle itself (the position of the Serbian and Turkish armies, combat, etc.) We receive knowledge of the battle (the same applies to [N]jegosh's

masterful poem] The Mountain Wreath) only in retrospect and through the brief interpretation of some surviving soldier; the only poem in which such a retrospective incident is not included is the poem The Fall of the Serbian Empire, but even in this poem the battle is not the central theme, but Lazar's decision for the Heavenly Kingdom. This is an evangelical choice and it is not the basic idea of every heroic epic, as some literal historians might think, but it is the idea of the Christian heroic epic.

In the Iliad this is not the case because in the religious philosophy of the ancient Greeks life beyond the grave did not exist; the Valley of the Shadow existed, but this cannot be called life, at least not a happy life for which one yearns. And precisely because the dimension of a blissful life beyond the grave did not exist in the religious philosophy of the ancient Greeks, all the heroes of the Trojan War (and the ancient Greek world) were turned and directed towards this earthly life. The Trojan heroes were concentrated on proving themselves in battle for eternal memory

in this earthly world, and not for the Kingdom of Heaven.

It is only with Christianity in the socio-historical experience that the determination for the Heavenly Kingdom enters. It is to this kingdom that the entire life of a Christian is directed; in the Christian religious experience there is no longer a Carpe Diem [seize the day] determination, as with the Greeks and later the Romans, but Carpa aeternitatem (seize eternity). This position is confirmed by Lazar's words in the poem The Fall of the Serbian Empire:

*"Mighty God, what now shall this my choice be!
Shall I choose to have a heav'nly kingdom?
Shall I choose to have an earthly kingdom?
If I now should choose an earthly kingdom,
Lo, an earthly kingdom is but fleeting,
But God's kingdom shall endure for ever."*

If we take the Christian dimension away from Lazar, then he would have no dilemma between the two kingdoms:

the prince would instantly choose the earthly kingdom, the kingdom for which Achilles and the Trojan soldiers live.

If Achilles was the central character in the Iliad as the greatest and most celebrated Greek soldier, then, by analogy, Milos Obilic would be the central figure in the poems of Kosovo. However this place was not taken by Milos Obilic but by Prince Lazar.

While the members of the Nemanjic ruling dynasty confirmed their choice for the Heavenly Kingdom by abdicating the throne and entering the monastic ranks, Prince Lazar needed to make for himself that same choice through a personal sacrifice - his earthly life.

THE KOSOVO COVENANT – YESTERDAY, TODAY AND TOMORROW

The Serbs are a covenantal, liturgical people because of their experience of the Christian community, completely founded during the time of Stefan Nemanja and St. Sava, and confirmed by the Kosovo Covenant, which is to say, the saborno [conciliar] choice made by the Serbian people for the Heavenly Kingdom. This choice was made not only by Prince Lazar, but by the entire male population of that time. And not only of that time, but since the Battle of Kosovo, every day and in every place, the Covenant is verified and the Serbian people are called to make a choice.

I will make what might be considered by the older people and the historians, a blasphemous statement: The Kosovo choice for us Orthodox Serbs in the 21st century is greater and more difficult than it was 800 years ago.

We are living in a time when wars are being waged by other, as some might say, more sophisticated means. To take a sword in hand, pray to God that it be His will and set off to battle was a knightly act of the great heroes of that time which today, not wishing evil, we could only wish for. How is it possible to perform a chivalrous act today? Not seeing the enemy, the country has been stealthily occupied, people are being indoctrinated by the media—the mailed fist of the Great Inquisitor and Big Brother—and the lifting of your sword will be followed by laughter and disdain.

How is the Kosovo Covenant and the Kosovo choice looked at in our time?

The Battle of Kosovo is carried out today in a constant battle with the unseen conquerors: first, we mustn't allow them to force on us their quasi-valuable culture, best represented in the Hollywood-McDonalds cultural hegemony. Secondly, we must make an effort to, as much as it is possible, preserve national, economic and social independence in midst of a techno-totalitarian globalism. Thirdly, we need to nurture and focus ourselves on our "small Church", the family, raising our children as free persons created in the image of God. Families with no or only a small number of children, with some exceptions, are the source of our loss of consciousness of the meaning and beauty of children in our surroundings and of our readiness for the parental sacrifice. And at the root of all of this lies the difficult battle to preserve the Christian, Orthodox, St.

continued on p. 4

Libertyville Memorial Park blessed

About 700 people from the US, Canada, Australia, England, Germany, and Switzerland participated in the blessing of the new Memorial Park at St. Sava Monastery in Libertyville, IL on May 19. The Memorial Park honors those who struggled for the freedom and protection of the Serbian people in the Chetnik movement of World War II. A bust of Vojvoda Momcilo Djujic joined one of Chetnik commander General Draza Mihajlovic at the Memorial Park. Also honored there is Vojvoda Pavle Djurisc.

Russia rejects Kosovo Independence Resolution

(May 31, 2007) UNITED NATIONS- The United States and European nations introduced a revised U.N. resolution Thursday supporting independence for Kosovo under international supervision, but it was immediately rejected by Russia, who hinted it would veto the measure.

The new draft included several minor changes that sought to address Russia's concerns about ensuring that Kosovo's multiethnic character is preserved. But it did not include Russia's main proposal for new negotiations between the province's majority ethnic Albanians, who are demanding independence, and its minority Serbs, who want to remain part of Serbia.

"The introduction of this updated version of the draft has not changed anything as far as we are concerned," Russia's U.N. Ambassador Vitaly Churkin said. "We should think in terms of continued effort to find a mutually acceptable solution to the future of Kosovo."

He cited an "important letter" from Serbia's Foreign Minister Vuk Jeremic to U.N. Secretary-General Ban Ki-moon asking the U.N. chief to set up new negotiations on Kosovo's status. Jeremic said the main objective is "to reach a compromise solution" to guarantee Kosovo's long-term stability, but he also reiterated Serbia's opposition to Kosovo's independence.

The resolution's supporters said they want swift action on the resolution, which would end U.N. administration of Kosovo in 120 days and have the European Union take

over the province's supervised transition to independence. NATO-led troops would remain to help ensure security and an international civilian representative would oversee the transition.

U.S. Ambassador Zalmay Khalilzad, the current Security Council president, said council experts would meet Friday to discuss the new draft. Churkin said he might send a representative to listen, but said Russia

would not discuss a draft that did not address its concerns.

Khalilzad said the U.S. would like a Security Council vote on the resolution by next week. Asked what Russia will do if the new draft resolution is pushed to a vote, Churkin said, "Under those circumstances, unfortunately, the outcome would be obvious."

When asked if that meant he would veto the resolution, he replied: "I don't like this word until I receive final instructions, but you're guessing well what is in my mind."

While Kosovo remains a province of Serbia, it has been under U.N. and NATO administration since a 78-day NATO-led air war that halted a Serb crackdown on ethnic Albanian separatists in 1999.

Last month, U.N. envoy Martti Ahtisaari recommended that Kosovo be granted internationally supervised independence, a proposal welcomed by its ethnic Albanian majority, who comprise 90 percent of the province's 2 million people, but vehemently rejected by its Serb minority. Russia's opposition to the proposal is linked to its strong cultural and religious ties to the Serbs.

The new draft resolution, which is backed by the U.S. and the European Union's Security Council members, France, Britain, Slovakia, Belgium and Italy, would be under Chapter 7 of the U.N. Charter which deals with threats to peace and security and can be militarily enforced.

(From the website of the Diocese of Ras-Prizren and Kosovo-Metohija)

The Kosovo Covenant

continued from p. 3
Sava [Svetosavlje], Kosovo, or simply the liturgical conscience in all of us. The Battle of Kosovo and the Kosovo Covenant, to repeat once again, are found today in the zeal of professors in schools, in the steadfastness of factory workers, in the spiritual struggle and humility of the monastics and, especially, in the fruitful dialogue of the entire – I repeat – entire Serbian people.

Our Serbian people are suffering to this day in Kosovo and Metohija. Little is being said about it, little is spoke of their human sufferings. Perhaps some are afraid that bringing up specific sufferings of specific Serbs in Kosovo and Metohija will only wobble the already shaky opinion that the territories of Old and Holy Serbia that it be completely taken. They are mistaken! Our Kosovo choice from of old does not depend on human sufferings, it does not

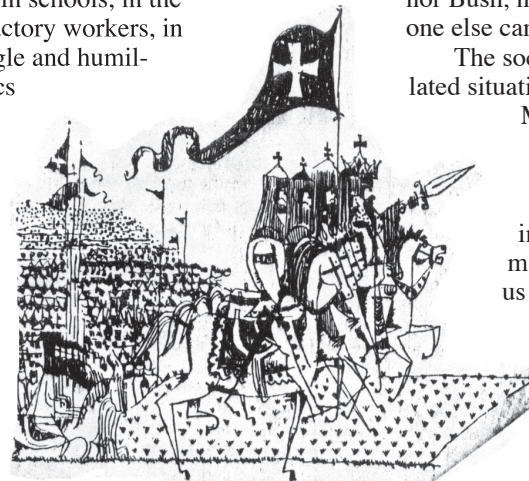
depend on territories: it depends, above all, upon the Kosovo Covenant in ourselves. And we can only lose this covenant ourselves; no one can take it from us: not Holbrooke, nor the Albanians, nor Bush, nor Arhtisari nor anyone else can do it!

The socio-politically regulated situation in Kosovo and Metohija is directly linked by a step of the Kosovo Covenant and the consciousness in us. That is why, no matter what happens, let us nurture and repeat in our fruit-bearing meetings: Today here, tomorrow in Prizren! That all of our actions in life

be limited in the inquiring of the Kosovo choice, always, from day to day. Only in this way will we not make the same mistakes our fathers made; only in this way will we leave something to our descendants.

*Branimir Nesic
Pravoslavlje, Issue No. 958*

*Translated by Fr. Milovan Katanic for the
Path of Orthodoxy*

COMMUNIQUÉ

continued from p. 1

of Western America Maxim, who in the spirit of brotherly love share pastoral care over the Serbian Orthodox parishes on the west coast of America, leading them to administrative unity.

With the aim of advancing the mission of the Church's educational system, the Assembly notably authorized the founding of the Orthodox Theological Faculty in conjunction with the University of Nis, in spirit of the preparations for the celebration of the 1,700 anniversary of the Edict of Milan (313 – 2013), in the city where emperor Constantine the Great was born. Besides this, the Assembly dedicated much serious attention to the church's educational system and to education in general and to the progress of Christian education, as well as to the spiritual-moral state of our society, the need of increasing the birth rate, suppressing drugs among our youth, and other moral issues of the contemporary world.

As in the previous, tragic years since the NATO bombing of our country (1999), the Assembly especially concerned itself with the question of Kosovo and Metohija. The fruit of that is the extraordinary Appeal of the Assembly addressed to the domestic and international media, demanding the safeguarding of Kosovo and Metohija as an essential autonomous part of the Republic of Serbia. In that Appeal the Assembly reminds both the European Community and the United States of America as well as the United Nations that the independence of Kosovo and Metohija would signify a trampling of divine and human justice, the abrogation of the age old internationally recognized and confirmed rights of one of Europe's Christian nations, and would create a precedent with unjust consequences, not only for the Balkans and Europe but for the entire world.

The Assembly decided to reactivate the Committee of the Holy Synod for the final translation of the Holy Bible into Serbian.

For practical reasons, the Assembly decided that the Holy Synod, as the executive body of the Holy Hierarchical Assembly, will once again consist of five members, with His Holiness the Patriarch as president, as it had been in previous years.

Members of the Holy Hierarchical Synod are: His Eminence Metropolitan Amphilohije of Montenegro and the Coastlands, His Grace Bishop Chrysostom of Zicha, His Grace Bishop Chrysostom of Bihac and Petrovac and His Grace Bishop Philaret of Milesevo.

V. Rev. Stavrophor Savo B. Jovic was appointed as head secretary of the Holy Hierarchical Synod.

DIOCESE OF EASTERN AMERICA

In the Ecclesiastical Court of this Diocese, divorce proceedings have been initiated by Kelly Mamula Pinkosky from Bethel Park, PA, against her estranged husband Robert Pinkosky, whose current address is unknown.

Whereas the husband's whereabouts are unknown, and unless he responds to this public notice within 14 days from the date of publication of this notice, the Court hereby appoints V. Rev. Rastko Trbuhovich, parish priest of St. Stephen Serbian Orthodox Church in Lackawanna, NY, as proxy for the defendant, in accordance with Article 56 of the Statutes for Ecclesiastical Courts, whereby this case shall proceed and be concluded, the decision of which shall be binding upon both parties.

From the Office of the Ecclesiastical Court of the Serbian Orthodox Diocese of Eastern America in Mars, Pennsylvania. (Ecc. 6/07).

Town stops Pec construction

The building inspector for the city of Pec has "ordered the Patriarchate of Pec to cease construction of its gate and wall." The Monastery of Pec has also been ordered to apply to the city government for any building permits in the future. Alji Lajgi, a representative of the city government, said, "I met with the international representatives, KFOR [the UN peace-keeping force] and representatives of the Church, but I will not be subjugated under anyone's orders since the laws and municipal institutions exist here, which should be asked and not ignored." Joakim Riker, the head of UNMIK, the UN administration for Kosovo, asked the city to withdraw its opposition for the construction of the wall around the monastery of the Patriarchate of Pec.

The Patriarchate of Pec is the spiritual center of the Serbian Orthodox Church

and has been the official seat of the Archbishop of Pec and Serbian Patriarch since the 13th century. Construction on the wall around the monastery began in February with the blessing of His Holiness Patriarch Pavle and the approval of the Institute for the Preservation of Cultural Monuments of the Republic of Serbia, which has overseen the care of this great Serbian holy place for decades. The municipality of Pec, which is controlled by ethnic Albanians, first attempted to stop construction of the wall in early March, but dropped its opposition at the insistence of international representatives overseeing Kosovo. About 200 meters of the projected 614 meters of wall have been completed to date, including the large entrance gate in front of which the Italian KFOR troops guarding the monastery have their command post.

Successful Stewardship

Following is one of Fr. Stevo Rocknage's Stewardship Sunday forum talks that he gave at the St. Sava Church in McKeesport in November 2004, in preparation for move away from "dues" to Orthodox Christian Stewardship, which we are printing to two parts.

STEWARDSHIP—ESTABLISHING 'RIGHT' PRIORITIES IN LIFE

PART II

Basic Concepts of Christian Stewardship

What we are giving God is *His* already—our time, our talents, and our treasures. Consider:

Time: 168 hours per week. How much time do we spend in His House? In His Presence? Do we respect and honor Him with His Time, and give it back to Him?

Treasures: Our financial resources and possessions are given to us by Him. Do we show our thankfulness by giving back to Him *first* from our hearts?

Talents: How am I making use of the talents He has blessed me with? Do I use them for my own purposes, or for His? Do I let them go to waste? Does our Church pay outsiders to do the work that we ourselves can do?

Christian stewardship is proportional-giving, whether it be a 'tithe' (10%) or a percentage thereof. It is *not* minimal-giving! ("How much do I have to give?" is not Christian...)

Here, Fr. Gavrilos says that Orthodox parishes must lose the 'dues mentality': we can not pay dues to the Church, the Body of Christ, because then we believe we have a 'right' to something: "It is my right to vote! It is my right to be buried! It is my right to be a Kum!" When we pay dues, we misunderstand the Church as a collection of rights for us, much like when we pay dues to a Country Club, or a Civic group, we

have certain privileges that go along. (Look at the mentality that such attitudes breed... member/non-member fees; etc.)

The "fund-raiser" mentality is a losing proposition: *If* we cannot support our own efforts as Orthodox Christian stewards, what does that say about our commitments to Christ? How can we rely on 'outsiders,' non-adherents of Orthodoxy, to support the ministry of our Church? That is *not* spiritually healthy.

We cannot rely on earned income to pay our bills (i.e., a "good International Village" will enable us to accomplish plans, etc.), nor on appeals for special projects. Just look at our Capital Improvements Drive, or our Renovation Fund to see the truth of this!

True Orthodox Christian Stewardship is pledging a regular amount of our time, our talents, and our treasures to ensure that the work of Christ, and, by His extension, the Church, gets done. Regular pledges, monthly, for example, help offset those times of year when things slow down, and giving may be more difficult, like at Christmas, or tax time.

Let's look at **four examples of non-stewardship giving** with which we are all too familiar:

Crises-giving: The Church is in need. Give! (the infamous appeals letters...) What if God only gave His Grace out to us in emergencies?

Left-over giving: After we have done what we needed to do (pay bills, insurances, etc.), then we give to God! In a recent study done, a Charitable organization found that over half of all Americans spend more money on their TV, cable, or Internet bill than they gave to their respective Churches in a year. Again, what if God did this to us?

Once-a-year-giving: The writing of one check, and Voila! I am a member, I am in. Imagine if God only blessed us once a year with His Grace. Stewardship is a regular, consistent giving to God, a reflection of what He means to us.

Reluctant-giving: You know, it becomes painful when you see another collection coming up in Church, or, when we have to write the check, etc. I sometimes see the looks on our faces ("Oh no, not another one. Gee, I'm not rolling in dough you know!") Think about this: Did Christ go to the Cross reluctantly? No! He gave of Himself abundantly, He practiced abundant giving. Can we do anything less?

Final Thoughts

What we need to do, both as the Body of Christ (the Church), and as individual stewards is to *pray* about our relationship to God, asking Him to bless us with the *courage* to trust in Him to take care of our needs, both as individuals and as His Body, the Church.

Fr. Stevo Rocknage

Ellis Island

continued from p. 1

ceremonies. Following the ceremony, the Gala Dinner was held in the beautifully restored Great Hall on Ellis Island, capped by a stunning display of fireworks. The medalists were accompanied by family and friends. Brian Gerich traveled with his family and V. Rev. Nikola Ceko, the dean of St. Stevan's Cathedral in Alhambra. Mira Zivkovic attended with her son and V. Rev. Djokan Majstorovic, the dean of St. Sava's Cathedral in New York. Sixteen individuals represented the Serbian community at this elegant affair.

Ellis Island is an island of hope but also an island of tears through which, from 1892 to 1954, some 15 million immigrants from all over the world, including thousands of Serbs, entered into America. Thousands of immigrants entered daily. There is evidence that in 1907 12,000 immigrants entered in a single day. They all left in their homelands their most loved: families, friends, traditions and all known and close to them, in exchange for a new, insecure life in the foreign, but inviting America. Unfortunately, not all were given the joy of beginning a new life in America but were sent back because of infectious diseases and sickness or other health problems, therefore Ellis Island is also known as the island of tears.

This great achievement by these Serbian-American medalists, both past and present, does great credit to the Serbian-American community in America, and we take great pride in acknowledging their contributions and accomplishments. We congratulate the Serbian medalists. May the Lord bless them for many years!

Russian Church finds unity after 80+ years

MOSCOW – Church bells pealed as leaders of the Russian Orthodox faith signed a pact on May 17, the feast of the Holy Ascension of our Lord, healing a historic, 80-year schism between the Orthodox Church in Russia and an offshoot set up abroad after the Bolshevik Revolution.

After a choir sang hymns, Moscow Patriarch Alexy II, leader of the main Russian Orthodox Church, led the ceremony with a sermon praising the end of the formal division.

"Joy illuminates our hearts," Alexy said, addressing worshippers in the vast Christ the Savior Cathedral. "A historic event awaited for long, long years has occurred. The unity of the Russian church is restored."

During the ceremony, also attended by leaders of church and state and throngs of the faithful, Alexy formally signed the reunion agreement with Metropolitan Laurus, head of the Russian Orthodox Church Outside of Russia.

Russian President Vladimir Putin joined the celebration, broadcast live on television. Alexy thanked him for helping end the split by meeting with leaders of the church abroad.

In remarks reflecting centuries of pre-Soviet tradition of a close relationship between the dominant Orthodox church and Russia's rulers, Putin told the congregation that the agreement was "a nationwide event of an historic scale and of vast moral importance."

"The church division resulted from a deep political split of the Russian society," and ending the rift was a step toward healing society's divisions, he said.

Worshippers and white-robed clergy packed the Christ the Savior Cathedral, symbolic of Russia's rejection of its Communist past, when atheism was state doctrine and many believers were arrested and imprisoned.

"We came to celebrate the holiday, and because our church is finally reunited," said Zinaida Yushinskaya, 70, a retired geologist who said she was reprimanded for wearing a cross in the Soviet era and would have been fired for worshipping openly. She called the pact part of a revival of "the millennium-old tradition" of Russian Orthodoxy. "It's in our genes," she said.

The ornate white cathedral, with its shimmering gold domes on the Moscow River, is a replica built in the 1990s to replace the original, which was blown up in 1931 under orders of Soviet dictator Josef Stalin.

"In 1917 a tragedy began – the division of the church, the division of the people," said Vladimir Tenekov, one of thousands who waited in intermittent rain to attend the ceremony. "Now the opposite

is happening. The church and the people are being unified. Such a thing only happens once in a century, or many centuries."

The church abroad split from the Moscow Patriarchate three years after the 1917 Bolshevik Revolution amid the country's civil war, and cut all ties in 1927 after the leader of the church in Russia, Patriarch Sergiy, declared loyalty to the Communist government. The Russian Church Abroad grew out of the exile of tens of thousands of anti-communist Russians following the Revolution and the Russian Civil War.

The Russian Orthodox Church said that Sergiy hoped to save the church from annihilation, but the breakaway group regarded

the decision as a betrayal – and saw itself as the true protector of the faith.

Following the collapse of the Soviet Union in 1991, the two churches began discussions of reunification. The Moscow Patriarchate last year disavowed Sergiy's declaration, setting the stage for Thursday's reconciliation.

Under the pact, each church will maintain its own leaders and council of bishops, with high-level appointments in the church abroad subject to approval in Moscow. But their clergy would be able to lead services, and their parishioners to take communion in both churches.

"We will pray together even if we are at different ends of the Earth," Archbishop Mark of the church abroad said. "The prayer

of a person in a Russian village will be linked with the prayer of a believer in America or Australia."

For leaders of the faith, Thursday marked the real end of the Bolshevik Revolution, which divided Russia's religious community along with the rest of society, said Andrei Zolotov, and expert on the church and chief editor of Russia Profile magazine.

For many believers, the pact symbolized the church's resurrection after the Soviet era.

The Russian Church Abroad's leadership was welcomed to Yugoslavia by the Serbian Orthodox Church and Yugoslav King Alexander, and was at first headquartered in Sremski Karlovci.

Following the communist takeover of Yugoslavia the Church Abroad transferred its headquarters to New York. The Serbian Orthodox Church has had traditionally warm relations with both branches of the Russian Church and publicly rejoiced at the reunion. In a message to Russian Patriarch Alexy, His Holiness Serbian Patriarch Pavle wrote:

Your Holiness,

On behalf of the Hierarchical Assembly of our local Church, which was called to regular session in Belgrade, and in my own name, I brotherly venerate Your Holiness and the entire fullness of the Russian Orthodox Church in the Resurrected Lord Jesus Christ.

Wishing You a blessed Feast of the Ascension of our Lord as the greatest measure of the fulfillment of the history of the world and mankind, we express our special joy in the fact that precisely on this feast you will serve the Divine Liturgy together with your brother hierarchs of the Russian Orthodox Church Abroad. This historical, grace-filled rite represents a special joy for the Serbian Orthodox Church which, during the entire period that this wound of Christ was on the body of the Russian Orthodox Church, sympathized and strove, as much as possible, to assist in the healing. This event represents the gift of the Holy Spirit and all the fullness of the One, Holy, Catholic and Apostolic Church in achieving its apostolic mission in the contemporary world.

*Yours Holiness' brother in Christ and concelebrant,
+PAVLE
Archbishop of Pec
Metropolitan of Belgrade-Karlovac and
Patriarch of Serbia*

OUR VIEW

THE YOUTH PAGES OF THE PATH OF ORTHODOXY, JUNE 2007

Second Annual Youth Conference Chicago, IL August 7-11, 2007

The Youth Ministry Committee of the Central Church Council of the United States and Canada is pleased to announce the Second Annual Youth Conference to be held in Chicago, IL August 7-11, 2007. The theme of this year's conference is "The Path to Salvation."

The facility we have selected for this year's conference is Camp Gracanica in Grayslake, IL. This camp is an excellent location that has all the amenities that we need to have a successful conference full of spiritual and social activities. You can learn more about the camp at <http://www.campgracanica.com/>.

This Youth Conference is an excellent opportunity for each parish in the United States and Canada to send a youth delegate for spiritual fulfillment and fellowship with like-minded youth. The Conference will include presentations and discussions related to important topics that our youth face every day. Recreational and fellowship events will enable our youth to interact with other high school students from throughout the United States and Canada.

We hope that each parish in the United States and Canada will provide the financial means necessary to send representatives to the Youth Conference. Each delegate will be required to provide a \$100 registration fee as well

as transportation to the Camp Gracanica in Grayslake, IL. All board and food costs will be paid by the Central Church Council.

The following pages contain the registration materials for the Youth Conference. Please submit one complete packet for each delegate you are sending to the conference and return to the Youth Ministry Committee at the following address:

Youth Ministry Committee
c/o Chris Radanovic
80 Church Rd
Etters, PA 17319

All registrations must be received no later than July 1, 2007. It is very important that your registration be submitted by this date so that the camp and coordinators can prepare for the conference logistics.

When you return the completed registration packet please make sure the following completed items are included:

- Youth Conference Registration Form
- Youth Conference Priest Recommendation Form

- Youth Conference Permission to Travel Form
- Parent/Guardian Authorizations, Permissions, and Agreement
- Conference Guidelines and Regulations
- Health History Form (2 pages)
- \$100 Registration Fee Check made out to "The Serbian Orthodox Church Youth Conference."

Finally, we have included a frequently asked questions page to help you prepare for the conference. Please feel free to contact Chris Radanovic if you have any questions about the conference. His home telephone number is (717) 938-9829.

We are very excited to have this opportunity to facilitate this event. We hope you will support the future of the church by sending a delegate to the conference.

With the Blessing of the Episcopal Council of the Serbian Orthodox Church in the United States and Canada,

Your Youth Ministry Committee

Youth Conference Registration Form

The Youth Committee requires that the following be completed in its entirety and returned with the registration packet.

For Office Use Only

Date: _____ Ck#: _____ Amount: \$ _____

Parish Priest Recommendation Form: Yes/No

Permission to Travel Form: Yes/No

Parent/Guardian Authorizations, Permissions, and Agreement: Yes/No

Conference Guidelines and Regulations: Yes/No

Health History and Examination: Yes/No

Delegate's Name: _____
Last First Middle

Address: _____
Number/Street City State Zip

Parent's Names: _____

Home Phone: _____ Work Phone: _____

Emergency Contact: _____

Delegate's Birthday: _____ Male ___ Female ___ Shirt Size: _____

Parish Name _____ City: _____ State: _____

If the delegate has/had special medical or physical needs or is under a physician's care for an ongoing or behavioral condition, please check this box and explain on a separate sheet of paper.

Youth Conference Parish Priest Recommendation Form

The Youth Committee requires that the following be completed by the delegate's parish priest and returned with the registration packet.

Parish Name: _____ City: _____ State: _____

Priest Name: _____

Please briefly explain the spiritual and leadership qualities and church community activities of this delegate.

Signature and Seal of Parish Priest: I hereby affix my signature in approving this youth's Conference application, signifying his/her good standing in our parish.

Signature of Parish Priest

Frequently Asked Questions

1. Where and when are we meeting for the conference?

- Out of town delegates should fly into Chicago O'Hare airport and take ground transportation to the Holy Resurrection Cathedral in Chicago. The cathedral is minutes from the airport and information about transportation from the airport to the cathedral will be provided. The bus for the conference will leave the cathedral at 4:00pm local (central) time. Plan travel to be at the cathedral by this time.
- Local delegates may be dropped off either at the Holy Resurrection Cathedral by 4:00pm or at the New Gracanica camp between 5:00 and 6:00pm. All delegates should plan on being at the conference center by 6:00pm so that the evening activities can proceed with all in attendance. No delegates will be permitted to bring automobiles to the camp. All participants must be dropped off on Tuesday August 7th and must be picked up by 10:00am on Saturday August 11th.

2. Who is chaperoning the youth during this event? The Youth Ministry Committee will provide qualified chaperones. There will be one chaperone for no more than eight youth attendees.

3. What activities will take place at the conference? The conference will include several spiritual presentations and discussions relevant to being an Orthodox teenager. Recreational activities at the retreat center will be organized. Delegates will attend services and choir rehearsals. Delegates will participate in a service project in the Chicago area during the conference.

4. What should the delegate bring to this conference?

- Clothes & Miscellaneous to pack:
- Toiletries: comb, toothbrush, toothpaste, soap, shampoo, sun screen, deodorant
- Linens: sheets/bedding, pillow, towels, washcloths
- Clothing: daily change of underwear, socks, other clothes (shorts, t-shirts, etc. for outdoor recreational activities), pajamas
- For boys: pants and suitable shirts for church services (jeans, t-shirts, and tennis shoes are not acceptable!)
- For girls: skirt and blouse, or dress (dresses

and blouses should have sleeves; skirts and dresses should be knee length. Nothing short)

**Please do not send valuables --jewelry, etc.-- with your child. We will not be responsible for its security.

**Remember that this is a spiritual conference. Inappropriate clothing is a distraction to the other participants and will not be allowed.

5. What should the delegates not bring to this conference?

- Automobiles – Out of town delegates will meet at and travel together from St. Lazarus Cathedral to the retreat center by bus. St. Lazarus Cathedral is close to O'Hare airport. Local delegates must be dropped off and picked at the conference center or St. Lazarus Cathedral. No personal delegate cars will be permitted on the camp grounds.
- Weapons
- Radios, Walkman, Tape Players
- Food – all food will be provided by the retreat center
- Swimming suit and beach towel, there will be no planned swimming activities at the conference.

6. Where is the conference center? The conference will be held at Camp Gracanica. The address for the camp is:

35240 N. Grant Street
Grayslake, IL 60030

The phone number for the camp is (847) 223-4300.

7. How do I contact the conference administrators in case of an emergency?

The emergency contact for the conference will be Chris Radanovic, the secretary of the Youth Ministry Committee. In case of emergency please call Chris on his mobile phone at (717) 421-3078. Chris will be present throughout the conference.

8. What time should I schedule my travel arrangements for?

Flights arriving at O'hare on 8/7 by 3:00pm local (central) time and leaving O'hare on 8/11 no earlier than 2:00pm local (central) time.

Health History Form

The information on this form is not part of the conference acceptance process, but is gathered to assist us in identifying appropriate care.

Delegate's Name (Last, First, Middle): _____

Name of Family Physician: _____ Phone: _____

Name of Family Dentist: _____ Phone: _____

Is the participant covered by family medical/hospital insurance (Yes/No): _____

Carrier or Plan Name: _____

Group #: _____ I.D. #: _____

Allergies (Describe reaction and management of reaction):

Medical Allergies: _____

Food Allergies: _____

Other Allergies (include insect stings, hay fever, asthma, animal dander, etc.): _____

Medications Currently Being Taken (meds brought to the conference must be in their original labeled pharmacy container):

Med (#1): _____ Dosage: _____ Specific Time Taken Daily: _____

Reason for Taking: _____

Med (#2): _____ Dosage: _____ Specific Time Taken Daily: _____

Reason for Taking: _____

Med (#3): _____ Dosage: _____ Specific Time Taken Daily: _____

Reason for Taking: _____

Attach additional pages for more medications.

This health history is correct and complete as far as I know. The person herein named has permission to engage in all conference activities except as noted.

I hereby give permission to the Serbian Orthodox Church in the United States and Canada to provide, seek, and consent to routine health care, administration of prescribed medications, and over the counter medications, and emergency treatment for me/my child, as may be necessary, including, but not limited to x-rays, routine tests and treatment, and/or hospitalization. I also give permission for the conference to arrange related transportation. I agree to the release of any records necessary for treatment, referral, billing, or insurance purposes.

It is my intention that the Serbian Orthodox Church in the United States and Canada be treated as acting in loco parentis if the person herein named is a minor. Further, it is my protected health information pursuant to the privacy regulations promulgated pursuant to the Health Insurance Portability and Accountability Act of 1996. I hereby agree (pursuant to 45 CFR 164.510 (b)) to the disclosure to conference representatives of the protected health information of the person herein described, as necessary: (i) to provide relevant information to the conference representatives related to the person's ability to participate in conference activities; and (ii) in the case of minors, to provide relevant information to the conference representatives to keep me informed of my child's health status.

In the event I cannot be reached in an emergency, I hereby give permission to the physician selected by the camp to secure and administer treatment, including hospitalization, for the person named above. This completed form may be photocopied for trips out of the conference.

Signature of Parent/Guardian/Adult Conference Delegate: _____

Printed Name: _____

Date: _____

I also understand and agree to abide by any restrictions placed on my participation in conference activities:

Signature of Minor Conference Delegate: _____

Printed Name: _____

Date: _____

Youth Conference Permission to Travel Form

The Youth Committee requires that the following be completed by the delegate's parents and returned with the registration packet. If the delegate is traveling with someone other than a parent/guardian a copy of this form should also be provided to the adult the delegate is traveling with.

I, (Parent/Guardian) _____, give my permission for (delegate) _____ to attend the 2007 Youth Conference of the Serbian Orthodox Church in the USA and Canada to be held at the facilities of Camp Gracanica in Grayslake, IL.

Parent/Guardian Name: _____
Last First

Address: _____
Number/Street City State Zip

Home Phone: _____ Work Phone: _____

Name of Parish: _____

Name of Parish Priest: _____

Signature of Parent/Guardian

Conference Guidelines and Regulations

Please note that this form must be read and signed by both the delegate and the parent. Delegates will not be permitted to attend the conference if this form is not signed and returned. Thank you for your cooperation.

1. The Serbian Orthodox Church in the United States and Canada strictly prohibits alcoholic beverages, illegal drugs, tobacco products, fireworks, or weapons of any kind. If your child is found having any of the above he/she will be sent home immediately.
2. Any inappropriate, violent/aggressive, or unchristian behavior may result in your child being sent home immediately; these behaviors include, but are not limited to:
 - Attacking or hitting another delegate, chaperone, worker, or director.
 - Inappropriate "touching" or fondling of another conference delegate (male or female).
 - Disrespectful behavior (swearing, cursing, yelling in anger, etc.) shown toward delegates, chaperones, directors or workers.
 - Leaving the dormitory at night after "lights out".
 - Food, candy, or drink in the dormitories.
 - Radios, stereos, boom boxes, and walkman tape players are not allowed at the conference. Use of cell phones and iPods during the conference will not be permitted. This will be strictly enforced.
 - Disrespect shown during the Church services including laughing, talking, or not participating will necessitate one warning, then dismissal.
 - Use of dormitory phones for social calls.
 - Theft of property.
 - Destruction of property will not be tolerated. If your child is involved in any of this you will be held financially responsible.
 - Rooms should be kept neat and presentable by delegates. Please stress to your child to be respectful of others property.
 - Any additional retreat center costs above and beyond the provided amenities will be the financial responsibility of the parents/delegate. This includes telephone charges, food purchases, gift/other purchases, and any unforeseen purchases made by the delegate.

We reserved the right to search luggage, lockers, and bed areas at any time.

Delegates please note, in signing below, you agree to adhere to the rules and guidelines of the Serbian Orthodox Church in the United States and Canada.

Delegates Signature: _____

Delegates Printed Name: _____

Date: _____

Parents please note: in signing below you are agreeing that your child(ren) will adhere to the rules and guidelines of the Serbian Orthodox Church in the United States and Canada. Your endorsement is your consent for inspection of prohibited articles. Your signature also affirms that you have gone over these items with your child. Your child will not be permitted to attend the conference unless this form is signed and returned to us.

Parent/Guardian Signature: _____

Parents Printed Name: _____

Date: _____

Parent/Guardian Authorizations, Permissions, and Agreement

Youth Conference Delegate Name: _____

Please read the paragraphs below and sign the consent and/or responsibility waiver. This is necessary not only for your child to attend the youth conference, but also for us to operate the conference.

The person herein described has permission to engage in all conference activities except as noted. I hereby give permission to the Serbian Orthodox Church in the United States and Canada to provide routine health care, administer over-the-counter medications, administer prescribed medications, and seek emergency medical treatment including ordering x-rays or routine tests.

I agree to the release of any records necessary for treatment, referral, billing, or insurance purposes. I give permission to the Serbian Orthodox Church in the United States and Canada to arrange necessary related transportation for my child. In the event I cannot be reached in an emergency, I hereby give permission to the physician selected by the Serbian Orthodox Church in the United States and Canada to secure and administer treatment, including hospitalization, for the person named above. I understand that my insurance coverage for my child will be used as primary coverage in the event medical intervention is needed. I further understand that I will be responsible for expenses not covered by my insurance.

I understand all reasonable safety precautions will be taken at all times by the Serbian Orthodox Church in the United States and Canada and its agents during the conference. I understand the possibility of unforeseen hazards and know the inherent possibility of risk. I agree not to hold the Serbian Orthodox Church in the United States and Canada, their clergy, its leaders, employees, and/or volunteers liable for damages, losses, disease, or injuries incurred by the subject of this form.

I hereby give my permission to take field trips while attending the conference.

I agree that my child will abide by all the rules and guidelines set forth by the Serbian Orthodox Church in the United States and Canada for the safety and good health of the conference delegates. I also agree that if my child has to return home due to discipline violations, it will be at my own expense.

I agree to indemnify and hold harmless, the Serbian Orthodox Church in the United States and Canada, their clergy, their leaders, employees, and/or volunteers from any expenses, losses, claims, or damages incurred as a result of the acts or omissions of the subject of this form. I hereby agree to indemnify and hold harmless the Serbian Orthodox Church in the United States and Canada, their clergy, officers, directors, employees, staff, and volunteers from any and all expenses, claims, costs or attorney fees incurred as a result of claims, actions and/of suits brought by me, my child or on my behalf or on my child's behalf or by anyone else as a result of any accident or injury occurring to me or my child.

I give permission for my child to participate in all conference activities, except the following (please list reason for each activity denied):

Activity and Reason for Denial of Permission: _____

Signature of Parent/Guardian: _____

Printed Name: _____

Date: _____

СРПСКА СЕКЦИЈА

Стаза Православља

САОПШТЕЊЕ
ЗА ЈАВНОСТ

СА РЕДОВНОГ ЗАСЕДАЊА
СВЕТОГ АРХИЈЕРЕЈСКОГ САБОРА
СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ,
ОДРЖАНОГ У БЕОГРАДУ ОД 14. ДО 25. МАЈА 2007. ГОДИНЕ

У Патријаршијском двору у Београду, под председништвом Његове Светости Патријарха српског Г. Павла, одржано је, од 14. до 25. маја, редовно заседање Светог Архијерејског Сабора Српске Православне Цркве. У раду Сабора учествовали су сви епархијски архијереји Српске Православне Цркве.

Особиту радост Сабору је причинило обновљено литургијско заједништво Московске Патријаршије и Руске Заграничне Цркве, остварено на празник Вознесења Господњег у Москви у Храму Христа Спаса, после скоро деведесет година разједињености. За читаво то време једино Српска Православна Црква од свих Православних Цркава није прекидала литургијско општење са расејаним по свету, после большевичке револуције, руским православним архијерејима, и тиме је дала свој допринос овом догађају, значајном не само за јединство Руске Православне Цркве и народа већ и за свеукупно Православље.

У раду Сабора је узео учешћа Његово Блаженство Архиепископ охридски и Митрополит скопски Г. Јован са архијерејима аутономне Охридске Архиепископије. Излазак из затвора и ослобађање Архиепископа Јована дало је наду Архијерејском Сабору за престанак насиља и побољшање услова за живот и делање канонске Цркве у Републици Македонији и стварању предуслова за успостављање здравог дијалога са тамошњом јерархијом која се још увек налази у расколу са Православном Црквом.

Поред низа текућих питања, Сабор је ове године посебну пажњу посветио литургијском и богослужбеном животу Цркве, у циљу очувања њеног вековног молитвеног предања и живог сведочења у савременом свету.

Сабор је ставио у дужност Комисији за проучавање литургијских питања да настави започети рад и да резултате рада достави Светом Архијерејском Сабору на коначну одлуку, о чему консултовати праксу и духовно искуство осталих помесних Православних Цркава, имајући у виду духовно стање нашег народа и спремност свештенства да то практично спроведе у живот. У међувремену, док се не дође до

прихватања резултата рада Комисије у свим епархијама Српске Православне Цркве у погледу служења Свете Литургије и других богослужења држати се устаљеног вековног поретка наше Цркве.

Потврдивши заједнички Устав за наше епархије у Северној и Јужној Америци и посветивши посебну бригу нашој Цркви у Аустралији, Сабор тиме подстиче коначно превазилажење препрека за постизање административног јединства у нашој Цркви на ова два континента, нарушеног некадашњим расколом.

Свети Архијерејски Сабор похваљује саборно деловање Њихових Преосвештенстава Епископа за Америку и Канаду Митрополије новограчаничке Господина Лонгина и Епископа западноамеричког Господина Максима, који у духу братске љубави деле пастирску бригу над српским православним парохијама на западноамеричкој обали, водећи их и ка административном јединству.

У циљу унапређивања просветитељске мисије Цркве, Сабор је начелно одобрио оснивање Православног богословског факултета при Универзитету у Нишу, у духу припрема прославе 1700-годишњице Миланског едикта (313-2013. године), у родном граду цара Константина Великог. И иначе, Сабор је веома озбиљну пажњу посветио црквеној просвети и школству уопште, унапређењу веронауке, као и духовно-моралном стању у нашем друштву, потреби повећања natalитета, сузбијању дроге код омладине, и других моралних пошаста савременог света.

Као и претходних трагичних година од времена НАТО-бомбардовања наше земље (1999. године), Сабор се нарочито позабавио питањем Косова и Метохије. Плод тога је посебан Апел Сабора упућен домаћој и међународној јавности, којим се захтева очување Косова и Метохије као суштински аутономног саставног дела Републике Србије. У том свом Апелу Сабор подсећа, како Европску Заједницу и Сједињене Америчке Државе тако и Уједињене Нације да би осамостаљивање Косова и Метохије означавало гађење Божје и људске правде, отимање једном европском хришћанском народу његових вековних међународно признатих и потврђених права, стварање преседана са непредвидивим последицама, не само за Балкан и Европу него и за читав свет.

Сабор је донео одлуку да се реактивира Комисија Светог Синода за коначно обликовање превода Светог Писма на српски језик.

Са практичних разлога, Сабор је одлучио да Свети Синод, као извршни орган Светог Архијерејског Сабора, поново буде састављен од пет чланова, на челу са Његовом Светошћу Патријархом, као што је било и ранијих година.

Чланови Светог Архијерејског Синода у новом сазиву су: Његово Високопреосвештенство Митрополит црногорско-приморски Г. Амфилохије, Њихова Преосвештенства Епископи жички Г. Хризостом, бихаћко-петровачки Г. Хризостом и милешевски Г. Филарет.

За Главног секретара Светог Архијерејског Синода постављен је протојереј-ставрофор Саво Б. Јовић.

Велика национална манифестација у манастиру Св. Саве у Либертивилу

Отворен и освећен Спомен парк српских великана

Покрет српских четника Равне Горе поставио је, по одобрењу и благослову Његовог Високопреосвештенства митрополита Г. Христовог, споменик са бистом војводи Момчилу Ђујићу, команданту Динарске четничке дивизије и доживотном Председнику Покрета. Пре постављања споменика уређена је Алеја српским великанима на месту где је већ био споменик генералу Драгољубу Дражи Михаиловићу. Споменик подигнут раније војводи Павлу Ђуришићу, на другом месту у манастиру, по одобрењу породице, премештен је у Алеју великана. Тако да се уз Дражин споменик сада налазе и споменици његових двојице војвода Момчила Ђујића са српске Тронеђе и Павла Ђуришића из Црне Горе.

Освећење Алеје великана и споменика војводе Момчила Ђујића, као и благословом и шкропљењем освештеном водицом споменика генерала Драже и војводе Павла Ђуришића, уз присуство породица војводе Ђујића и војводе Ђуришића, као и чланова из врха Покрета, свештенства и представника црквених и националних организација, обављено је у недељу, 20. маја 2007. године, после свете Литургије, коју су служили протојереји-ставрофори Милан Савић, Недељко Лунић, Милан Вуковић, синђел Серафим и протођакон Станимир Спасовић. На литургији

су певали студенти Богословског факултета. Проповедао је прота Милан Савић, и сам учесник у Равногорском покрету генерала Драже. Говорио је о јеванђељској теми, о Вознесењу Господњем, да би на крају указао на херојску борбу српских

четника. Такође, после свете Литургије, у храму Светог Саве одржан је парастос генералу Дражи, војводама Момчилу Ђујићу и Павлу Ђуришићу и свим знаним и незнатим вођама и војницима палим на бранику отаџбине.

Заиста, било је дивно посматрати мноштво народа, поштоваоце четничке националне борбе, окупљене у овој нашој светињи, центру српског националног и верског живота. По освећењу споменика брат Стеван Бато Рађеновић обратио се присутнима, поздравио их и позвао на заједничку трпезу у просторије камповске зграде.

Хладно време створило је проблем смештаја свих присутних, тако да се морало, и поред шатора постављеног испред зграде, на смену послуживати. Вероватно, доста њих нису могли бити послужени. Међутим, значај овог дана и радосни осећај ублажили су ове елементарне непогоде и недостатак простора, те је све било у духу братског разумевања. Истоветни осећаји свих појачали су братску атмосферу, те је све било на висини, како то и доликује једном узвишеном чину.

Манастирско особље припремило је храну, тако да су и поред неочекиваног броја присутних успели да обаве своју дужност. Било је присутно, отприлике, шест стотина народа.

Водитељи програма на банкету сестра Вера Драгишић, секретарица Покрета и брат Марко Вученовић, први подпредседник, изврсно

continued on p. 12

Епископ Западноамерички Максим

ЕКЛИСИОЛОШКИ ПРОВИНЦИЈАЛИЗАМ НАСПРАМ КОНКРЕТНОГ ЈЕДИНСТВА

У ове Пасхалне дане 2007. године доброту Господње, када се навршава петнаест година од историјског помирења унутар Српске Православне Цркве у дијаспори (сада већ далеке 1992. године), поставља се питање: шта је учињено у међувремену? Какви су то конкретни кораци начињени ка дубљем јединству? Мислимо не само на оно суштинско, литургијско јединство које је постигнуто заједничким служењем Свете Литургије тог делеког фебруара, него на управно-административно јединство које се не може и не сме потценити. Без њега оно прво остаје некако апстрактно, неделатно, неостварено.

Недавно је (3. фебруара 2007. године) Скупштина Западноамеричке епархије упутила писмо Његовом преосвештенству, Епископу Новограчаничке митрополије Лонгину, у коме је изразила жељу да се пет новограчаничких парохија на западноамеричкој обали присаједине Епархији Западноамеричкој. Иако званичан одговор није уследио, остаје нада сваког истинског Православног Србина у Америци и Српским Земљама због те многообећавајуће Резолуције као и због много већих ствари које се могу постићи и које Господ дарива онима који га љубе у слози и јединству. Са разних страна пристижу писма и позиви подршке у којима се изражава нада и очекивање да се испуни жеља пуноће Цркве Божије а то је да се изврши управно-административно присаједињење пет Парохија из Митрополије Новограчаничке у окриље Епархије Западноамеричке.

Тако се поводом предстојећег јединства у писмима између осталог наводи следеће: „Узимајући ову потребу јединства у обзир морамо да будемо у молитви пред Господом да се ово благо дело двојице Епископа спроведе у реалност. Подршка свештеника је свакако неопходна и свака позитивна реч важна“. „Народу треба рећи следеће, ако желимо да уистину ходимо стопама светих Предака наших, тада морамо, у овом времену када сâмо биће Српско страда у отаџбини, и траје уништавање светиња на Косову па и у Хрватској и Републици Српској, да покажемо и да се уздигнемо над свим оним негативним стварима и размишљањима која нису достојна истинитог бића Српског а самим тим Православног, Предањског, Светоотачког и канонског хоћења“. „Дакле, ово је јединствена прилика да покажемо спремност да ходимо путем Истине и Светих Отаца, да подржимо браћу нашу у Отаџбини делом једномислија и јединства овде у Дијаспори, а самим тим да са благословом Божјим и архијереја наших порадимо на наследству којим ће се нараштајима иза нас поносити“.

Једна Црква под једним Епископом на једном простору

Као што је познато, јединство Цркве Христове представља превасходни циљ, врхунски задатак и свету дужност црквених Архиепископа, свештенства и пуноће народа Божијег. Уколико се сам Господ молио за њега, утолико пре га ми не смемо схватати као саморазумљиву, аутоматску ствар. Стога се очекује да договор двојице Епископа, Максима и Лонгина, који ће бити један историјски догађај, следи управу ту црквену потребу поштовања древне апостолске еклисиологије. Тога ради тога свештенога циља Апостоли и Свети Оци се нису бојали приговора људи незнавених и противних јединству, па верујемо неће ни наши епископи. Тако ће раније исказане жеље, спремност, залагање као и усмено обећање да ће овај чин присаједињења помоћи, поспешити и убрзати, добити, верујемо, ових дана и реалну потврду у одлуци и потврди од стране Светог Архијерејског Сабора Српске Православне Цркве у Београду.

Неколико важних обавештења треба да имају сви који се занимају овим питањем. Као прво, свештенство са народом Новограчаничке митрополије треба озбиљно, а не површно, да узме у обзир Резолуцију Епархијске скупштине Западноамеричке епархије, донету 3. фебруара ове године у Фрезну (Калифорнија). Наиме, ту резолуцију је донела нико други него Пуноћа једне Помесне Цркве, надахнута Духом јединства, слоге и братске љубави, једним гласом и једним срцем, о чему су обавештени најпре адресат, Епископ Лонгин, потом Свети Архијерејски Синод, а онда и сва Српска Црква у Америци. Затим треба рећи да је Свети Архијерејски Синод, добивши тај историјски документ, обавестио и овластио двојицу Епископа да, као следећи и завршни корак, за наступајући Свети Архијерејски Сабор у мају месецу припреме одговарајући предлог-одлуку о присаједињењу Парохија на Западној обали Америке Епархији Западноамеричкој, коју ће Сабор да усвоји. Треће, двојица епископа, Епископ Новограчанички Лонгин и Епископ Западноамерички Максим, за овакав корак и чин имају пуну сагласност Епископског савета Српске Цркве у Америци и Канади, изражену на недавној Седници овог савета одржаној у Чикагу, а имају и подршку свег свештенства наше Цркве у Америци и Канади.

Светосавска еклисиологија у Америци

Све ово речено, скупа узето, обезбеђује несметано канонско, пуно управно присаједињење Западноамеричкој епархији пет парохија Епархије Новограчаничке које се налазе на територији Западне Америке, именом: парохије: 1. Светог Јована Крститеља у Сан Франциску, 2. Светог Георгија у Окланду, 3. Светог Архангела Михаила у Саратоги, 4. Светог Николаја у Финиксу (Аризона), и 5. Христа Спаса у Аркадији. Такође, објективно сматрамо да ово присаједињење, тј. јединство свих српских православних парохија СПЦркве у Западној Америци налажу још и следећи битни чиниоци и разлози.

Најпре, спремност епископа да све буде „благообразно и по поретку“ и да поштују Канонско Предање које забрањује преклапање више јурисдикција на једном црквено-географском простору, а штити једну Цркву под једним Епископом на једном простору. Биће то у светосавском духу одлука о административно-управном организовању каквом је тежио и Свети Сава Српски

када је 1219. године у Никеји издејствовао – не изолацију – него животно функционисање Цркве на простору Српских земаља које су биле веома удаљене од Цариграда. Такође, тиме се испољава спремност да се на овом простору спроведе у дело одлука Светог Архијерејског Сабора Српске Православне Цркве из 1992. године о управно-административном јединству целе наше Цркве у Северној Америци и Канади. Прошло је читавих петнаест година од дана када је проглашено јединство, као први стадијум у васпостављању јединствене црквене организације у Америци.

Осим тога, ту је и спремност парохија у Сан Франциску, Финиксу и Аркадији са њиховим свештеницима, изражена више пута гласом њихових пароха (Душана Буњевића, Слободана Јовића, Бориса Јегарског и Станислава Дурића). Ову њихову недвосмислену, искрену и добронамерну жељу, коју су они јавно и више пута исказали, треба разумети као мотивисану искључиво пастирском бригом и старањем за спасоносно функционисање Цркве на овом простору а на славу Тројичнога Бога. Нове генерације верника и свештеника, лаика, који

не разумеју проблем и не желе одговлачење (Саратога, Финикс, Аркадија и Сан Франциско) очекују о томе сходну одлуку од двојице Епископа и потврду Светог Архијерејског Сабора на овогодишњем редовном мајском заседању. Уколико до ње не дође, остаће сенка сумње која ће неодлучност објаснити као колебање слабића.

Уосталом, сваки иоле упућен у живот живе Христове Цркве зна да је услед географске раздаљине немогуће вршити редовније пастирско надзирања-епископовање и служење у поменутим парохијама. Стога треба показати решеност да се на путу ка јединству уклони и та последња, временско-просторна, баријера. Чувајмо се и нечег још важнијег: у већини њих због удаљености од новограчаничког центра и лишености честих пастирских посета постоји опасност од еклисиолошког изолационизма и неразумевање природе Цркве. Стога треба – Христа ради – приволети и паству на речено сједињење поменутих пет парохија Западноамеричкој епархији, и њихов улазак под канонско окриље и омофор Епископа западноамеричког.

Изолационизам или пуноћа општења

Закључујући овај текст, уз неопходни обзир за евентуалне прејакне речи, додали бисмо и још нешто. Искуство је и кроз пословице посведочило да време лечи ране, али и да продубљује расколе. Истинољубиво тврдимо да најскорије проглашење чина присаједињења, као морално храбра одлука, доприноси животу и напретку Цркве Христове. Стога је не треба одлагати „за нека друга времена“. Нико не жели „Пирову победу“ него живу Цркву Божију, јединствену, функционалну, пастирски покривену на простору Западне Америке, а ускоро и на терену целе српске јурисдикције у Америци. Западноамеричка епархија не жели никакав „монопол“ над туђим црквеним животом него пуно управно-канонско јединство. Новограчаничка Митрополија ће, верујемо, смирено да „уступи“ (како би поступила свака здрава епархија на њеном месту) и ради једног светог циља одрећи се администрирања овим парохијама. Уколико до тога не дође, испашће да су досадашња обећања (о једној епархији на западу САД) била само једна демагогија (демос=народ, аго=заводити). Да ли ћемо слушати лоше саветнике или се одазвати добронамерним позивима (апелима) из парохија на Западу Америке? Многи с правом сматрају да је ово тренутак када Новограчаничка Митрополија изабера критеријум који је довео до јединства 1992. године.

Одлука о овом чину, која ће обрадовати целу Цркву, може се обзнанити (ако треба: на црквено-народном сабору) у Калифорнији после мајског Сабора у присуству и кроз литургијско саслуживање двојице подручних Епископа (уз гостујуће Архијереје) и подручног им свештенства са Народом.

Нека ова одлука буде наш благослов и наследство којим ће се нараштаји иза нас поносити.

Потписан акт о канонском јединству Руске православне цркве

У храму Христа Спаситеља у Москви потписан је акт о канонском јединству Московске Патријаршије и Руске заграничне цркве (РПЦЗ), 17. маја 2007. године. На овој свечаности уједињења помјесне Руске православне цркве учествовао је и Председник Руске Федерације Владимир Путин и други представници државне власти.

Још од раног јутра је у храм пристигло мноштво верника из Москве и других региона Русије, као и велики број ходочасника из Руске заграничне цркве. У време проскомидије у храм је дошао и поглавар РПЦЗ митрополит Лавр. Њега су, уз звуке црквених звона, дочекали председници Комисије Московске Патријаршије и РПЦЗ, протојереји Николај Балашов и Александар Лебедјев.

Најсветијег Патријарха московског и целе Русије Алексеја II дочекали су чланови Синода Московске Патријаршије и архијереји Зарубежне цркве, као и архиепископи корсунски Инокентије и верејски Јевгеније који су били чланови Комисије МП за преговоре са РПЦЗ.

Секретар Комисије Московске Патријаршије, протојереј Николај Балашов и секретар РПЦЗ, протојереј Александар Лебедјев објавили су текст одлука Светог Синода РПЦ и Архијерејског Синода РПЦЗ о потврди Акта о канонском јединству. Текст самога документа прочитао је са амвона протођакон Владимир Назаркин. Затим је на амвону храма Христа Спаситеља потписан Акт о канонском јединству. Своје

Првојерарси потписују акт о канонском јединству

потписе на овај историјски документ ставили су Његова Светост Патријарх московски и целе Русије Алексеј II и Митрополит источноамерички и њујоршки Лавр, а онда су се, уз речи: „Христос је међу нама! - И јесте и биће!“, три пута пољубили и обратили присутном народу поздравним речима.

Као успомену на тај дан, Његова Светост Патријарх Алексеј је подарио Председнику Путину икону Животворне Тројице, Владимирску икону Мајке Божије и икону Сабора новомученика и исповедника руских.

Након потписивања Акта о канонском јединству почела је празнична Литургија.

(Узето са интернет странице Епархије зворничко-тузланске)

Активности у парохији Св. Петке, Сан Маркос, Калифорнија

Ова наша напредна српско-православна парохија Св. Петке у Сан Маркосу, Калифорнија, Епархија западноамеричка, забележила је у последњих неколико година видне, вредне пажње и похвале, успехе у црквеном животу. Не само да се број парохијана знатно повећао, већ се црквена заједница оснажила и у духовном погледу. Парох високопочасни протојереј Милан

Вуковић, заједно са управом и парохијаном улаже велике напоре на унапређењу црквеног живота, благољепију богослужења и чувању црквеног поретка. То су запазили надлежни архијереји Преосвећени епископ Лонгин (2002-2006) и Преосвећени епископ др Максим, те су се лично ангажовали да својим саветима и честим посетама даду подстрека овој парохији у њеном пуном успону.

Парохија Св. Петке није поседовала парохијску кућу те је месни парох сам се побринуо о свом смештају, жртвујући се да би што мање за себе изискивао, јер је било потребно стварати и градити за парохију. Сам са својом вредном попадијом сналазио

се те је купио кућу за себе и као прави домаћин утврдио своје породично домаћинство. А у међувремену у парохији су се одвијали радови. Дограђена су мање просторије уз већ постојећу велику црквену дворану, купљено је црквено земљиште од три екера уз црквено имање. А као највећи пројекат била је изградња парохијског дома. После две године рада парохијски дом је завршен 2006. године и исти је осветио Његово Преосвештенство епископ Максим, уз саслужење месног пароха проте Милана Вуковића, проте-ставрофора Велимира Петаковића, архијерејског заменика, проте-ставрофора Илије Дајковића, умировљеног пароха цркве Христа Спаситеља у Аркадији и протођакона Ђурица Гордића.

За ревносни свештенопастирски рад Његово Преосвештенство епископ Г. Лонгин унапредио је о. Милана у чин протојереја, а Преосвећени епископ

Почетак фрескописања храма: епископ Максим и иконограф Милоје Милинковић на скелама

Максим одликовао га је правом ношења напрсног крста, о чему је било речи у овом листу на посебном месту.

Ових дана Његово Преосвештенство епископ Максим објавио је да је отпочело фрескописање храма Св. Петке у Сан Маркосу, Калифорнија. Његово Преосвештенство, с обзиром да је и сам уметник, благословио је радове и сам је отпочео са припремом за сликање. Фреске живопише познати иконограф Милоје Милинковић. Нека је са срећом и Божјим благословом.

Неопходно је поменути да се у близини Сан Маркоса врше припреме за оснивање и изградњу манастира, на имању које је један дародавац поконио Епархији. Тако ће уистину Сан Маркос-Ескондидо постати значајан црквени центар у Епархији западноамеричкој.

прота Недељко Лунић

Освећење парохијског дома 2006. Литија: епископ Максим, свештеници Велимир Петаковић, Илија Дајковић, Милан Вуковић и протођакон Ђурица Гордић, са верним народом

Слава манастира Св. Саве у Либертивилу, Илиноис

Манастир Светог Саве у Либертивилу, Илиноис прославио је славу Спаливање моштију Светог Саве, 10. маја 2007. године.

Свету архијерејску Литургију служио је митрополит Г. Христовор уз саслужење протојереја-ставрофора Милана Савића, архијерејског намесника милвошког, протојереја-ставрофора Недељко Лунића, архијерејског намесника чикашког, протојереја Милорад Лончара, пароха грачаничког, јереја Радована Јаковљевића, Директора просветног одељења, јереја Владимира Вранића, пароха храма Св. Василија Острошког у Лејк Форесту, Илиноис, протођакон Станимира Спасовића, секретара Митрополије, и ђакон Дамјана Божића, катедралног ђакон чикашког. Присутни су били протојереј-ставрофор Драган Велеушић, протојереј Ђуро Крошња, протојереј Марко Пантић, јеромонах Серафим. На Литургији су одговарали студенти Богословског факултета.

На крају свете Литургије Његово Високопреосвештенство митрополит Г. Христовор упутио је присутнима неколико поучних речи, указавши на значај Светог Саве у Српској цркви и српском народу.

После свете Литургије обављен је обред

славског колача у просторијама камповске зграде, да би затим био послужен ручак за све присутне.

Треба одати захвалност нашим студентима који у пуном саставу учествују на светим богослужењима, те су и овога пута својим дивним гласовима допринели лепоти богослужења, на духовно задовољство свих присутних. Заиста ови млади људи, пуни полета, духовно снажни, спремни су да узму на себе тешко бреме свештеничке службе и часно и богополезно послуже светој Цркви и роду нашем српском. Милина је пребивати у овој светињи за време богослужења, јер то је наша баштина на овом континенту, наш духовни и национални центар, којег осветише и посветише многи српски достојанственици и страдалници рода нашега. Ту је седиште нашег прво-јерарха на овом континенту, који бди над овом светињом и узноси молитве Господу за спас рода нашег. Ту је училиште наших богослова, будућих свештенослужитеља, ево већ 21 годину.

Свети српски првостројачки и апостоле, свјатитељу Саво моли Христа Бога да спасе душе наше.

о.Н.Л.

Обред славског колача: началствује Њ. Впр. митрополит Христовор

ВИДОВДАНСКА ЧАША

Свјетски позната француска списатељица Маргарет Јурсенар оставила је иза себе књигу с помало изненађујућим насловом: "Осмјех Краљевића Марка". Тиме се само придружила бројним европским кнезовима писане ријечи попут Гетеа, Пушкина, Мицкијевича и других умних дјелатеља које је српска народна пјесма, тј. српски народни мит, из којег је она проникла, узнемирила и разбудила им духовно око за поглед према једном народу - Србима.

У природи је пјесничког интереса да се не зауставља на нечему што је ефемерно и што се лако осипа. Тај интерес не измагљива ни у разним непогодама и "љутим" временима. Отпоран је на настојања оних који се великом ревношћу труде да обору све оно што окупља један народ и шта га, поред вјере, држи у заједници. Таквима је и видовдански, косовски мит на мети. Треба, резонују они, вођени неким својим рачунима, потрпати заборавом оно што један народ чини препознатљивим међу осталим народима. Тако смо свједоци савременог апсурда - на једној страни дио Срба одриче се свога духовног и националног наслеђа проглашавајући Видовдан, и оно што иде уз тај симбол, нечим што је непотребно... и несагласно са "савременим цивилизацијским стремљењима"... Но, не треба заборавити да је прогон наше народне пјесме из убиеника у свијести народа прости духовни вандализам...

Ипак, видовданска чаша међу Србима не престаје да се диже. И то више од шест стотина година. Не престаје да језди Шарац Краљевића Марка, не престаје да ломе "ноге и руке" у "проклетом Лијевну", не стаје Мали Радојица да се на љепоту "деснијем брком насмијава, а лијевим оком погледује".

Лазарева чаша је подигнута пред освит Видовдана. Видовдан је за нас Словене исто што је за Грке Арес или за Римљане Марс. Уздигнуту чашу на здравицу прати сумња и вјерност, прати поглед лукавога, превртљивог и хитрог на издају. Истовремено је прати поглед племенитог ока, јунака спремног на жртву "за крст часни и слободу златну". Та двојност није исчезла до данашњег дана, а Бог зна хоће ли икада бити створен дан када ће се то десити?

Та подијеленост међу Србима код уздигнуте чаше на косовској вечери неће исчезнути ни наредних шест вјекова. Евидентност подјеле, сазнање да има тренутака у токовима наше историје када су се "сакриле виле у пештере", када "пред олтаром плакаше канђело", као што пјесник рече, неће наткривити ни наду да "над овом грдном мјешавином опет умна сила торжествује, не пушта се да је зло побиједи".

Видовдан је често прљан дневном политиком, али никад није престао да просијава и емитије оно што краси сваку чисту душу. Није престао да одашиља наду и вјеру.

Видовдан, дакле, не пролази јер није од овога пропадљивг свијета; њему се враћамо често у нашем духовном трајању. И подижемо чаше за љепоту, милост и јунаштво.

С.Б.

Епископ Фотије: Будућност само уз повратак становништва

Москва, 18. марта (Тањуг) - Свештенство Српске православне цркве на подручју Епархије далматинске у Хрватској навикло је на тешку ситуацију, повремене инциденте и провокације, али је прави проблем што се не враћа српско становништво - изјавио је Тањугу Епископ далматински.

"Живимо, обнављамо наше манастире и цркве, уз одређену помоћ државе Хрватске, посебно за објекте који су споменици културе, али све је то недовољно - само уз повратак нашег становништва, имамо будућност и смисао", рекао је владика Фотије, који се са епископом горњокарловачким Герасимом налази на поклоничком путовању руским православним светињама и обиласку клирика, који су из далматинске Епархије дошли на школовање у Русију.

"Наша Црква, на жалост, у данашњој ситуацији тешко живи", рекао је епископ СПЦ и подсетио да по попису из 2001. године на простору далматинске Епархије (која обухвата сплитску, шибенско-книнску и задарску жупанију) живи 25.000 Срба, а пре сукоба 1991. год. било их је више од 100.000.

"Када сам као владика далматински дошао 1999. год. у Шибеник, затекао сам апокалиптичку пустош, војска је прешла преко читаве територије Епархије, људи су се иселили, а њихове куће попаљене, при чему су страдале и многе наше цркве и манастири", рекао је епископ Фотије.

Владика је указао и на то, да су у централној Далмацији, по српским селима већином цркве порушене или девастиране, те да је 1999. год. затекао само четири парохијска свештеника. Од манастира једино је био активан манастир Крка - духовни центар православних Срба у Хрватској, у коме је кроз историју

Епископ Фотије и епископ Герасим у Русији

изшколовано близу 700 свештеника, међу којима и 14 епископа.

"Почели смо да радимо, обнављамо храмове у оним селима у које се вратило становништво. Дошло је и нешто младих свештеника, а најзначајније је то што од 2001. год. поново ради богословија Света Три Јерарха у манастиру Крка. Поред већег броја парохијских свештеника, сада су оживели и манастири Крупа

и Драговић", изнео је епископ Фотије.

Међутим, у градовима је стање много теже. У станове исељених Срба на подручју Далмације, уселили су се други људи, а држава још увек није спремна да врати избеглим Србима станарско право. Са друге стране, у села су се вратили већином старији људи.

"Проблем је и то што на просторима Далмације нема великог броја предузећа која раде, где би се запослили млађи људи и обезбедили себи и својој породици егзистенцију", рекао је епископ Фотије.

На питање да ли у будућности може да се очекује неки значајнији повратак Срба у Хрватску, епископ СПЦ је рекао да је то сада у домену Промисла Божијег."

Међутим, уз поменуте активности Цркве у духовној обнови, сигурно би и "земаљски чиниоци" као што су хуманитарне организације, затим институције државе Србије, које се баве дијаспором, свакако могле и требале помоћи у обнављању кућа и стварању услова за нормалан живот, па и оних који још увек планирају да се врате.

"Не може се стално бежати. Та психологија није добра. Многе су генерације Срба живеље у Далмацији, као и на нашем Косову и Метохији и створиле бесцен културне вредности, своје манастире, језик и историју. Због тога се останку Срба на овим просторима мора помоћи", закључио је Владика далматински.

(Узето са интернет странице Епархије далматинске)

Посета манастиру Св. Пајсија у Сафорду,

Аризона, 19-20. март 2007.

У понедељак, пете недеље поста, манастир Св. Пајсија Величковског у држави Аризона посетио је по први пут епископ заапноамерички Максим, који је стигао у пратњи протојереја Блашка Параклиса, јеромонаха Јована (секретара западноамеричке Епархије), и студентата Борислава Петрића и Вука Милишића. Гости су се у манастиру задржали у понедељак вече и уторак ујутро.

Манастир Св. Пајсија у пустињи Аризоне је женска општежитељна монашка заједница која следи предањска правила монашког живота. Основан је 1993. године, и посвећен Светом Пајсију Величковском, који је свој живот посветио сабирању и преводу текстова Добротољубља као средство чувања практичног учења Светих Отаца о благодатно-молитвеном животу. Сестринство тренутно има око двадесет сестара на челу са игуманијом Михаилом. Свету Литургију служе свакодневно, а дневни круг богослужења је углавном на енглеском језику. При манастиру живи и сестре исповеда јеромонах Доротеј, а повремено служи и о. Јанко Трбовић. У циљу издржавања сестре публикују духовне текстове (spiritual texts), праве бројанице, и поседују своју продавницу. Такође обрађују земљу те пред госте износе чисто козије млеко, и сличне домаће производе.

Од 1995. године сестринство угушћава девојчице и млађе девојке које живе и уче у манастиру. Манастирска домаћа школа је посвећена Покрову Богородицином. Сестре дају часове девојкама, помажу у студирању и пружају додатну наставу. Неке од студенткиња се одлучују да остану у манастиру, док неке бирају

брачни живот и заснивају своје породице.

Манастир је смештен у високој Сонорској пустињи, у подножју планине Грахам. Манастир је у процесу градње цркве као и конака које ће изаћи у сусрет потребама сестринства које се увећава као и поклоницима који долазе у посету.

Складан киновијски живот, необични услови живљења, школа, појање и много чега другог допринели су да манастир Светог Пајсија у Аризони стекне многобројне пријатеље у Америци, Европи и Србији. Ово је прва посета њиховог надлежног епископа Г. Максима, који је учествовао у вечерњем богослужењу, са игуманијом и пратњом обишао манастирско имање, и са сестрама се после вечере задржао у разговору. Владика је разговарао са девојчицама које похађају школу, а најмлађе од њих Ана и Саломија су по њему послале поклоне својим вршњакињама у Лос Анђелесу Марији, Андријани и Марији.

Планира се изградња цркве, трпезарије и кухиње, и додатних конака. Крај манастира је 2004. године основано православно гробље, за вернике. Епископ Максим је на гробљу одслужио помен ктиторима, посебно слуги Божијем Владимиру и преминулој девојчици Катерини из Јуцина.

Године 1995. манастир је примио прву групу девојка-тинејџерки, које су пожелеле да дођу и живе у манастиру док

Сестре на вечерњем богослужењу

студирају у High School. Отада, више од шездесет девојка је прошло кроз школу, узраста од 10 до 22 година, долазећи од куће из целе Америке.

Сестре пружају подуку и екстра циркуларне часове, попут кувања, шивења, хеклања, сликања, цртања, историку Старог Завета, теологије и појања.

Осим тога оне које желе могу да учествују у мужењу коза и старању око других домаћих животиња.

(Узето са интернет странице Епархије западноамеричке)

Данас, нешто више од пола вијека откако су Кистањци и још неки православни Срби из околних села, предвођени туђинским намјерама, насрнули на свога Владика, Костање изгледају као да их је стигла клетва

У Августу 1951. године, негдје пред Преображење, у Кистањама је претучен, замазан јајима, тушем, мастилом, балегама и засипан камењем владика Никанор (Иличић), епископ горњокарловачки и администратор Епархије далматинске, потоњи епископ бачки. Заправо, једва је извукао живу главу, али је остао са трајним последицама од тог несмиљеног линча. Данас, више од пола вијека од тога варварског догађаја сви они који су тога пазарног петка у Кистањама гледали шта се ради од њиховог архијереја, или су чак учествовали у том бесчашћу, а у могућности су да нешто рекну о томе, нерадо говоре. Одред, само покајнички говоре: "Ајме, срамоте!" Ни послје толико времена не могу да избришу осећање срама.

Један од оних који је присуствовао договору о нападу на владика Никанора (Иличића)

у Кистањама, дан уочи његовог доласка у Кистање, није желио да му се спомиње име. Рекао је да је одлука о томе и упутство како то учинити дошла из надлежног партијског центра из Шибеника. Кистањски комунистички активисти морали су извршити директиву. Прикупили су близу аутобуске станице камење, јаја, и сву нечист чиме су требали напасти епископа. Бојећи се да народ неће кренути на свога владика, смислили су да протуре вијест како, заправо, у Кистање долази Момчило Ђујић. А њега су озлогласили у Кистањама још за ратних времена.

Сведочење

Једна старица, учесница тога догађаја, која је, иначе, уздигла у православној вјери и привржености своје народу своје синове и унучад пристала је да нешто каже о томе линчу, али уз молбу да јој се не спомиње име, јер и данас се са срамом и кајањем сјећа тога. Она је испричала:

Вече прије тога петка, сајменог дана у Кистањама, нешто прије Преображења, мој муж је отишао на партијски састанак. Вратио се касно

увече и рекао ми да сутра прије подне, око осам сати, у Кистање долази поп Ђујић. И он и ја смо стварно вјеровали у то. Вјерујем и сав народ што се окупио вјеровао је у то. И увјерена сам да нико од обичног народа није ни сумњао да то није поп Ђујић.

Сутрадан око осам сати ујутро, скупило се пуно народа. Принијели су камење, јаја, туша, балега и чекали аутобус. Све су то, срећо, организовали њих пар активиста из Книна и Кистања, а понављам, обични народ о ономе шта слиједи ништа није знао.

Када је аутобус стао, први је несретни Никица Поповић, (цолав, рањен у рату) и жена му Јекица завикали: "Ево попа Ђујића!" Њих пет шест улетило је у аутобус вичући: "Поп Ђујић! Поп Ђујић". Неко за браду, неко за мантију, а неко за косу, извукли су га из аутобуса, тад је прилетао како ко, ударао га и засипао како је чиме имао. То је био човек средњих година, црномањаст и онако краће браде. Ја не знам је ли се отргао, или су га пустили да трчи, а руља за њим. Углавном он је утрчао у радњу Будимир, преко пута станице милиције. Ту се покушао

склонити, али су га одатле извукли, и он, замислите, бјежи у станицу милиције. Ту тражи заштиту од оних који су и међу одговорним за напад. Највјероватније ту је и додатно претучен, јер ми је после причала Јекица Поповић, која је добила задатак да иде у станицу милиције и да га тамо опере и превие, да је био сав изубијан, запрљан, поцијепан и да се тресао као прут. Напросто није знао шта се догађа. Није могао проговорити ни ријечи. Негдје око два сата послје подне милицијски ауто га је одвезао из Кистања. У међувремену народ се разишао посрамљен, увријеђен и преварен, јер се почело шушкати да је то владика који је требао ићи у манастир у посјету, а не Ђујић.

Нико није одговарао за почињено злодјело према Владици. Напомињем да је тада био у Кистањама Перо Веиновић, он сигурно не би дозволио да се тако поступа према владици. Исто тако напомињем да је стара Даница, Милене Козлице матер, претила и клела, говорећи да смо сви записани у тешку манастирску књигу и да ћемо сви испаштати

continued on p. 12

Испуњење неке тешке клетве

Велика национална манифестација

continued from p. 9

су обавили свој задатак. Представили су званице и госте, свештенство, представнике националних организација и редом позивали предвиђене говорнике да поздраве присутни народ.

Први говорник био је Стеван Бато Рађеновић, Председник Покрета, а затим су се ређали остали говорници са својим поздравима: Давид Ђујић, синовац војводе Момчила Ђујића, захвалио се у име породице Ђујић, прота Урош Оцокољић, парох емеритус Саборне цркве Васкрсења Христовог у Чикагу, прота Недељко Лунић, архијерејски заменик и верски референт Покрета, Срђа Трифковић, аутор и писац,

аналитичар политичких догађаја, Славко Пановић, Председник Српске народне одбране у Америци, Драган Ђирић, Председник Српске народне одбране у Канади, Илија Преочанин, почасни секретар Главне управе у Енглеској. Поздрав Антонија Ђурића прочитао је Давид Дамјановић, подпредседник Покрета и уредник листа "Србије". Деца Иванчевић дивно су рецитовала и певала. Вредно је поменути да је драмска представа "Формирање Динарске четничке дивизије" и избор војводе Момчила Ђујића за команданта исте, врло успешно изведена од драмске групе из Милвоки.

На крају је "Јандрино Јато" својом националном и четничком песмом крунисало свечаност дана.

Захвалност Богословског факултета "Св. Саве" у Либертивилу

Ман. Св. Саве
Либертивил
5. фебруар 2007. г.

Кољу сестара манастира Нове Грачанице

У име професора и студената Богословског факултета "Светог Саве" част нам је изразити најискренију захвалност неуморним и благочестивим сестрама Кола сестара, на љубави и пажњи коју сте показали 3. фебруара 2007. године у манастиру Нова Грачаница. Овом искреном хришћанском љубављу и пажњом прожете су све младе душе студената који се благородно сећају њиховог боравка у прелепој Цркви Христовој - манастиру Нова Грачаница.

Као православни свештеник дубоко сам дирнут несобичном љубављу домаћина овогодишње Светосавске академије епископа Г. Лонгина, који по ко зна који пут није штедео себе и својом очинском жртвом примио у родитељски загрљај све младе студенте Богословског факултета, и све епархиоте и уважене госте почасно срдачном и пригодном добродошлицом.

Посебна ми је част да се захвалим сестрама, великодушној и узорној протиници Марији и председници Мири Анђелковић и свим другим сестрама, које су жртвовале своје време и љубав за добробит наше Свете Цркве на овом континенту. Морам да признам да сте, драге сестре, својим искреним залагањем на делу потврдиле ваше мајчинство, те из дубине душе кличем вама, нашим мајкама, да наставите оваква благогодна дела на добробит и духовну изградњу Цркве Христове. Свака студентска душа протиницу Марију Стојановић схвата и доживљава не као сестру већ као праву мајку која не жали своје драгоцено време да би показала несобичну љубав према деци својој. Овај осећај мајчинске љубави дубоко је урезан не само у душама студената који бораве на факултету већ и у душама многих садашњих свештеника који су много пута у току теолошких студија осетили мајчинску љубав у личности протинице Марије Стојановић.

Стога, још једанпут хвала вам на вашем благогодном гостопримству и љубави коју сте показали на Светосавској академији у манастиру Нова Грачаница. Нама остаје да вас помињемо и да се молимо за све чланице Кола сестара које верно служе и сведоче веру православу.

Секретар факултета
о. Александар Новаковић, с.р.

Пријем после богослужења

Примером великих српских неимара-задужбинара

Љубомир Пенезић, велики задужбинар храма Св. Саве на Врачару

Пред нама је још један изразит пример великог задужбинарства светињама свог српског рода и народа. Поникао и одгојен у родољубивој српској породици, Љубомир Пенезић рођен је у Ваљеву, Србија, 9. новембра 1911. године. Ту је завршио основно и гимназијско школовање да би потом дипломирао на Економско-Комерцијалној Високој Школи у Загребу, која је имала ранг факултета, 1937. године. Дакле, стекао је степен инжењера економије. За време студија у Загребу био је члан Уређивачког одбора и сарадник листа "Нова Штампa", пројугословенски оријентисаног. Припадао је Удружењу Четника, пододбор Загреб. Одмах, после убиства краља

Александра чланови Удружења четника положили су заклетву краљу Петру II која гласи: "Ја (име и презиме) на светом четничком знамењу, заклињем се Свемогућим Богом, да ћу врховном заповеднику све војне силе, нашем краљу Југославије, Петру II, свагде и у свим приликама бити веран, свом душом одан и послушан, да ћу се за Краља и Отаџбину јуначки борити, да четничку и војничку заставу нигде и никад нећу изневерити и да ћу заповести свих претпостављених ми старешина слушати и верно их извршавати. Тако ми Бог помогао!"

Љубомир Пенезић, по завршеном економском факултету, радио је у Државној хипотекарној банци у Београду, до 1941. године. Доживео је судбину многих српских ратника и интелектуалаца, после окупације Југославије од стране Хитлера 1941. године. Заробљен је од Немаца и одведен у ропство, где је провео, као ратни заробљеник, од 1941. до 1945. године.

После слома Хитлерове Немачке и свршетка Другог светског рата емигрирао је за Америку. Настао се у Чикагу. Ту је радио дуго година као рачуноиспитивач.

Члан је цркве Светог Васкрсења Христовог у Чикагу, од 1957. године. Члан је Српског народног савеза. Активно учествује, а нарочито раније у млађим годинама, у животу црквене заједнице при храму Христовог Васкрсења. Помагао је цркву у свим црквеним подухватима, а нарочито у изградњи црквених просторија и храма на данашњој локацији.

У позним годинама свога живота овај деведесетшестогодишњи српски родољуб брине о свом народу и његовим светињама. Од свог мукотрпног рада уштедио је извесну суму новца, те је приложио (100.000 долара) за довршење храма Светог Саве на Врачару.

Његова Светост Патријарх српски Павле захвалио се брату Љубомиру Пенезићу и издао му грамату ктитора-задужбинара спомен храма Св. Саве. Његова Светост пише:

"Поштовани г. Пенезићу, са благодарношћу потврђујем пријем Вашег чека на 100.000 америчких долара, које сте преко Њ. Пр. епископа новограчаничког Г. Лонгина,

Љубомир Пенезић

послали као Ваш прилог спомен храму Светог Саве на Врачару. Желећи Вам даљи успех у раду и свако истинско добро од Бога, очински Вас поздрављамо и шаљемо патријарашки благослов."

Патријарх српски, ПАВЛЕ
29. јануар 2007.

Такође, у грамати Његова Светост Патријарх саопштава: "Ми, Павле, Божјом милошћу, Православни архиепископ пећки, Митрополит београдско - карловачки и Патријарх српски, овим проглашавамо ЉУБОМИРА ПЕНЕЗИЋА, из Чикага, за ктитора-задужбинара спомен храма Светог Саве на Врачару, у Београду".

Патријарх српски, ПАВЛЕ
22. децембар 2006.

Нека ово велико богоугодно дело српског родољуба Љубомира Пенезића служи за пример многим Србима у расејању, да би и они у границама својих могућности помогли довршење овог заветног српског спомен храма Светог Саве на Врачару.

Молимо се Богу да поживи, у добром здрављу, брата Љубомира Пенезића још много година, е да би ускоро прославио и стогодишњицу свога живота.

о. Н. Л.

Испуњење...

continued from p. 11

због зла које смо Владици начинили. То је мени рекла сигурно сто пута. Како сам се ја бојала, тако се сигурно бојао и остали преварени народ. Нико о томе није волио причати. Сви смо ми волили владике и манстир, а ја ово и сад невољно причам. Да још напоменем како је ту било и паметнији људи, нпр. Перо Мандић, такође активиста и партијац, све је то са стране гледао и није се мијешао."

Клетва баке Данице

Данас, нешто више од пола вијека откако су Кистањци и још неки православни Срби из околних села, предвођени туђинским намјерама, насрнули на свога Владуку, Костање изгледа као да га је стигла клетва баке Данице. Дуж главне улице, која чини осовину Кистања, са обе стране стоје рушевине кућа, зјапе зидови без прозора, као неке утваре без очију, само с очним дупљама. Још су са страшнијим порукама оне куће чији су отвори, врата и прозори, заздани цементним блоковима. То је кажу, учињено због туриста, да се не би пропитивали и саблажњавали. Попаљено Кистање постало је сасвим подобно сцени неког свјетског театра апсурда. Осјећај апсурда се појачава пред сазнањем да и у готово свим кистањским кућама које су под кровом Кистањац је "редак звер". Ту живе неки нови људи, насељени нечијим планом да би Кистање сасвим измјенило етничку и вјерску слику. Као симбол нове политичке воље, изнад кистањских рушевина издиже се торањ нове римокатоличке цркве, огромних габарита, како је могуће наћи прије у некој тријумфалистичкој поруци него у архитектонском захтјеву једног хришћанског храма.

Опет се намеће мисао - Кистање данас јесте као испуњење неке тешке клетве.

С. Борак
(Православље, 1. април 2007.)

Non-Profit Organization
U.S. Postage Paid
Leetsdale, PA 15056
Permit No. 11

The Path of Orthodoxy
Official Publication of the Serbian
Orthodox Church in the USA and Canada
P. O. Box 883 Bridgeport, WV 26330
Address Service Requested